

Comentariu la cartea Geneza – Ger de Koning

Cuprinsul

Geneza 26	4
Geneza 26.1-6 Domnul Se arată lui Isaac	4
Geneza 26.7-11 Minciuna lui Isaac	4
Geneza 26.12-22 Fântânile cu apă	5
Geneza 26.23-33 Legământul lui Isaac cu Abimelec	6
Geneza 26.34-35 Soțiile lui Esau	6
Geneza 27	8
Introducere	8
Geneza 27.1-4 Isaac vrea să-l binecuvânteze pe Esau	8
Geneza 27.5-17 Conspirația	8
Geneza 27.18-29 Iacov fură binecuvântarea	9
Geneza 27.30-40 Isaac îl binecuvântează pe Esau	10
Geneza 27.41-46 Rebeca vrea ca Iacov să fugă	11
Geneza 28	12
Geneza 28.1-5 Isaac îl trimite pe Iacov	12
Geneza 28.6-9 Reacția lui Esau	12
Geneza 28.10-15 Visul lui Iacov	12
Geneza 28.16-19 Reacția lui Iacov la vis	13
Geneza 28.20-22 Jurământul lui Iacov	14
Geneza 29	15
Geneza 29.1-12 Iacov o întâlnește pe Rahela	15
Geneza 29.13-20 Șapte ani de slujire pentru Rahela	16
Geneza 29.21-26 Iacov este înșelat	16
Geneza 29.27-30 Șapte ani de slujire suplimentară pentru Rahela	17
Geneza 29.31-35 Primii patru copii ai Leei	17
Geneza 30	19
Geneza 30.1-8 Fiii primiți de la Bilha	19
Geneza 30.9-13 Fiii de la Zilpa	20

Capitolul 26-36

Geneza 30.14-21 Leah îl „curtează” pe Iacov	20
Geneza 30.22-24 Rahela îl naște pe Iosif.....	21
Geneza 30.25-36 Iacov își dobândește turma	21
Geneza 30.37-43 Șmecheria lui Iacov	22
Geneza 31	23
Geneza 31.1-13 Iacov trebuie să se întoarcă.....	23
Geneza 31.14-21 Iacov fuge	23
Geneza 31.22-30 Laban îl urmărește pe Iacov	24
Geneza 31.31-35 Terafimii la Rahela.....	25
Geneza 31.36-42 Iacov face reproșuri lui Laban	25
Geneza 31.43-54 Legământul dintre Iacov și Laban.....	26
Geneza 32	28
Geneza 32.1-2 O tabără a lui Dumnezeu	28
Geneza 32.3-6 Iacov trimite mesageri la Esau	28
Geneza 32.7-8 Tacticile lui Iacov	28
Geneza 32.9-12 Rugăciunea lui Iacov	29
Geneza 32.13–21 Un cadou pentru Esau	29
Geneza 32.22- 32 Iacov se luptă cu Dumnezeu	30
Geneza 33	32
Geneza 33.1-3 Pregătirea pentru întâlnire	32
Geneza 33.4-11 Iacov îl întâlnește pe Esau	32
Geneza 33.12-16 Iacov vrea să meargă mai departe singur	33
Geneza 33.17-20 Iacov locuiește la Sihem	33
Geneza 34	34
Geneza 34.1-5 Dina este violată.....	34
Geneza 34.6-12 Întrebare despre condițiile de căsătorie.....	34
Geneza 34.13-19 Condiția.....	35
Geneza 34.20-24 Condiția discutată.....	35
Geneza 34.25-29 Răzbunarea lui Simeon și Levi.....	36
Geneza 34.30-31 Reacția lui Iacov	36
Geneza 35	37

Geneza 35.1-5 Iacov trebuie să meargă la Betel	37
Geneza 35.6-7 Iacov ajunge la Betel	38
Geneza 35.8 Debora moare	38
Geneza 35.9-15 Dumnezeu i Se arată din nou lui Iacov	38
Geneza 35.16-20 Se naște Beniamin - moare Rahela.....	39
Geneza 35.21-22 Fapta rușinoasă a lui Ruben	39
Geneza 35.23-26 Fiii lui Iacov	40
Geneza 35.27-29 Moartea și înmormântarea lui Isaac.....	40
Geneza 36	41
Geneza 36.1-8 Esau se desparte de Iacov	41
Geneza 36.9-14 Fiii lui Esau	41
Geneza 36.15-19 Căpeteniile semințiilor	42
Geneza 36.20-30 Fiii lui Seir	42
Geneza 36.31-39 Împărații Edomului	42
Geneza 36.40-43 Căpeteniile din Esau.....	43

Geneza 26

Geneza 26.1-6 | Domnul Se arată lui Isaac

Geneza 26.1-6: Și a fost foamete în țară, în afară de foametea dintâi care fusese în zilele lui Avraam. Și Isaac s-a dus la Abimelec, împăratul filistenilor, la Gherar. Și Domnul i S-a arătat și i-a zis: „Nu coborî în Egipt; locuiește în țara pe care ți-o voi spune. Locuiește temporar în țara aceasta; și Eu voi fi cu tine și te voi binecuvânta; pentru că ție și seminței tale voi da toate țările acestea; și voi întări jurământul pe care l-am jurat lui Avraam, tatăl tău. Și voi înmulți sămânța ta ca stelele cerurilor și seminței tale îi voi da toate țările acestea; și în sămânța ta vor fi binecuvântate toate națiunile pământului, pentru că Avraam a ascultat de glasul Meu și a păzit ce i-am cerut, poruncile Mele, rânduielile Mele și legile Mele”. Și Isaac a locuit în Gherar.

Isaac nu a părăsit niciodată țara, ca Avraam, nu a plecat niciodată în Egipt. El a fost desigur în apropiere, și anume în Gherar, adică în partea de țară în care stăpânesc filistenii. El se duce la Gherar pentru că este foamete în țară. Foametea este deseori un test al lui Dumnezeu (compară cu Geneza 12.10; Rut 1.1), pentru că El vrea să vadă cum reacționăm și cum stă inima noastră. Binecuvântările ascund pericolul în ele însele, ca noi să uităm sursa lor, care este Dumnezeu.

Isaac intră în sfera de influență a filistenilor, care sunt o imagine a creștinilor cu numele. Procedând astfel, el repetă greșeala tatălui său Avraam (Geneza 20.1). Dacă și-ar fi pus încrederea în DOMNUL, nu ar fi mers acolo. Isaac rămâne în zona de graniță. Acolo i se arată DOMNUL și îi spune ce îi va da. Isaac nu avea nevoie să meargă la filistenii. DOMNUL îi amintește de binecuvântarea pe care o are în țara pe care i-a jurat lui Avraam că i-o va da.

De asemenea, îi confirmă promisiunea, acum însă lui Isaac personal, că urmașii lui vor fi numeroși ca stelele cerului. Această promisiune se bazează pe ascultarea lui Avraam față de poruncile lui Dumnezeu, mai ales că și-a adus fiul ca jertfă, ceea ce este o imagine a jertfei lui Hristos. În ciuda a tot ceea ce îi spune DOMNUL, el continuă să locuiască în Gherar.

Geneza 26.7-11 | Minciuna lui Isaac

Geneza 26.7-11: Și oamenii locului l-au întrebat despre soția sa. Și el a zis: „Este sora mea”. Pentru că s-a temut să zică: „Soția mea”. „Ca nu cumva” – a zis el – „oamenii locului să măucidă pentru Rebeca”. Pentru că era frumoasă la înfățișare. Și a fost așa: după ce a stat acolo multe zile, Abimelec, împăratul filistenilor, s-a uitat de la fereastră și, iată, l-a văzut pe Isaac jucându-se cu Rebeca, soția sa. Și Abimelec a chemat pe Isaac și i-a zis: „Iată, negreșit ea este soția ta; și cum ai zis: «Este sora mea?»” Și Isaac i-a zis: „Pentru că am zis: «Nu cumva să mor din cauza ei»”. Și Abimelec i-a zis: „Ce ne-ai făcut? Încă puțin și unul din popor ar fi putut să se culce cu soția ta, și ai fi adus vină asupra noastră”. Și Abimelec a poruncit întregului popor, zicând: „Cine se va atinge de omul acesta sau de soția lui va fi omorât negreșit”.

Faptul că Isaac nu se află în poziția corectă este evident chiar din faptul că el își neagă relația cu Rebeca. Am văzut același comportament în cazul lui Avraam, atunci când nu a rămas în locul unde îl trimisese Dumnezeu. Negarea de către Avraam a relației sale cu Sara este o imagine a unuia care renunță la viața prin har. Negarea de către Isaac a relației sale cu Rebeca este o imagine a unuia care renunță la principiile Bisericii (Adunării).

Faptul că Isaac se conformează vieții lui Gherar, a filistenilor, este o imagine a unuia care se conformează vieții creștinilor cu numele. Viața pământească ocupă un spațiu mare și viața cerească a Bisericii nu este realizată.

Dar Isaac este „prins” într-o situație din care iese la iveală relația sa reală cu Rebeca. În inima sa, el nu a renunțat la această legătură. Acest fapt este la fel de nepotrivit pentru un creștin credincios ca și pentru Isaac. Dorința interioară și comportamentul exterior trebuie să fie în concordanță. Ceea ce mărturisește gura trebuie să corespundă cu ceea ce este în inimă. Isaac este muștrat pentru acest lucru, care este o rușine pentru el.

Geneza 26.12-22 | Fântânile cu apă

Geneza 26.12-22: Și Isaac a semănat în pământul acela și a cules în acel an însutit; și Domnul l-a binecuvântat. Și omul acesta a ajuns mare și a devenit tot mai mare, până ce a ajuns foarte mare. Și avea turme de oi și cirezi de boi și un mare număr de robi; și filistenii îl invidiau. Și toate fântânile pe care le săpaseră robii tatălui său în zilele tatălui său, Avraam, filistenii le-au astupat și le-au umplut cu țărână. Și Abimelec a zis lui Isaac: „Pleacă de la noi; pentru că ești mult mai puternic decât noi”. Și Isaac a plecat de acolo și și-a așezat tabăra în valea Gherar și locuia acolo. Și Isaac a săpat din nou fântânile de apă care fuseseră săpate în zilele lui Avraam, tatăl său; pentru că filistenii le astupaseră după moartea lui Avraam. Și le-a pus numele după numele pe care li-l pusese tatăl său. Și robii lui Isaac au săpat în vale și au găsit acolo o fântână cu apă de izvor. Și păstorii din Gherar s-au certat cu păstorii lui Isaac, zicând: „Apa este a noastră”. Și a pus numele fântânii Esec, pentru că se certaseră cu el. Și au săpat altă fântână și s-au certat și pentru ea; și i-a pus numele Sitna. Și s-a mutat de acolo și a săpat altă fântână; și nu s-au mai certat pentru ea. Și i-a pus numele Rehobot și a zis: „Pentru că acum Domnul ne-a făcut loc și vom fi roditori în țară”.

Este ciudat că Domnul îl binecuvântează pe Isaac în Gherar. Dar El are scopul Său de a face acest lucru. El vrea să-l determine pe Isaac să se mute din Gherar.

Marile posesiuni ale lui Isaac îi fac pe filistenii să fie invidioși și să se lupte pentru fântânile de apă. Fântânile pe care tatăl său Avraam le săpase fuseseră astupate de filistenii. Fântânile de apă, o imagine a Cuvântului lui Dumnezeu cu multe aspecte, din care au scos oamenii credinței, sunt astupate cu pământ, cu lucrurile vieții. Când viața este plină de tot ceea ce oferă lumea, nu mai există dorința de a citi Biblia - fântâna este închisă.

Chiar și ceea ce credincioșii dinaintea noastră au scos din Cuvântul lui Dumnezeu și au scris în comentarii rămâne închis pentru noi. Nu mai există interes pentru Cuvântul lui Dumnezeu și pentru cărțile care explică și aplică Cuvântul lui Dumnezeu.

Dar Isaac le sapă din nou. Așa că este posibil și pentru noi să redeschidem în credința noastră personală fântânile astupate. Apoi trebuie să îndepărtăm „pământul” din viața noastră, care a astupat fântânile. Aceasta înseamnă că noi nu mai acordăm acest loc dominant lucrurilor pământești care ne umpleau viața.

Acest lucru ne deschide calea pentru a ne folosi de ceea ce au descoperit și dezgropat alții din Cuvânt (Iov 8.8,10). Deși putem folosi lumina din vremurile anterioare, aceasta nu înseamnă că trebuie să ne oprim aici. Trebuie să investigăm singuri, prin aceasta cunoașterea va crește (Daniel 12.4). Descoperirile pe care le facem sunt noi pentru noi, dar sunt aceleași lucruri pe care credincioșii le-au descoperit în vremurile anterioare. Adevărurile pe care le învățăm din Cuvântul lui Dumnezeu trebuie să le numim întotdeauna cu aceleași nume („le-a pus numele după numele pe care li-l pusese tatăl său”) și nici nu trebuie să le atribuim un alt înțeles.

Când săparea fântânilor de apă are loc în țara filistenilor, în creștinătatea în care predomină creștinii cu numele, rezultatul este conflictul. Creștinii cu numele pretind că au adevărul, dar este propria lor idee despre adevăr, respingând în același timp adevărul Cuvântului lui Dumnezeu. Dacă noi venim cu adevărul Cuvântului lui Dumnezeu, ei îl vor contesta.

Pentru a evita această dispută, este necesară separarea. Isaac pornește la drum și pleacă în altă parte. Rezultatul este că el sapă o fântână, asupra căreia nu există nicio dispută. El recunoaște mâna bună a DOMNULUI aici și dă acestei fântâni un nume care vorbește despre locul pe care i l-a dat DOMNUL. Despărțirea de rău înseamnă să te eliberezi de legăturile omenești, pentru a-L sluji pe DOMNUL în libertate, prin puterea pe care ne este întotdeauna permis să o tragem din Cuvântul Său într-un mod nou.

Geneza 26.23-33 | Legământul lui Isaac cu Abimelec

Geneza 26.23-33: Și de acolo s-a suit la Beer-Şeba. Și Domnul i S-a arătat în noaptea aceea și a zis: „Eu sunt Dumnezeul tatălui tău, Avraam: nu te teme, pentru că Eu sunt cu tine și te voi binecuvânta și îți voi înmulți sămânța, datorită lui Avraam, robul Meu”. Și a zidit acolo un altar și a chemat Numele Domnului. Și și-a întins cortul acolo și robii lui Isaac au săpat o fântână acolo. Și Abimelec a venit din Gherar la el, și Ahuzat, prietenul său, și Picol, căpetenia oștirii sale. Și Isaac le-a zis: „Pentru ce ați venit la mine, voi, care mă urâți și m-ați alungat de la voi?” Și ei au zis: „Am văzut lămurit că Domnul este cu tine; și am zis: «Să fie acum un jurământ între noi, între noi și tine, și să facem legământ cu tine, că nu ne vei face nici un rău, cum nici noi nu ne-am atins de tine și cum ți-am făcut numai bine și ți-am dat drumul în pace; tu acum ești binecuvântatul Domnului»”. Și le-a făcut un ospăț și au mâncat și au băut. Și s-au sculat dis-de-dimineată și și-au jurat unul altuia; și Isaac le-a dat drumul și ei au plecat de la el în pace. Și a fost așa: în ziua aceea, robii lui Isaac au venit și i-au spus despre fântâna pe care o săpaseră și i-au zis: „Am găsit apă!” Și el a numit-o Şeba; de aceea numele cetății este Beer-Şeba până în ziua aceasta.

După ce Isaac se desparte de filistenii, se mută din țara lor pentru a locui în Beer-Şeba, puțin înapoia graniței. Acolo i se arată DOMNUL. Acolo este încurajat de DOMNUL. Acolo construiește un altar. Acolo își instalează cortul și acolo slujitorii lui sapă o fântână. Arătarea DOMNULUI și ceea ce îi spune El lui Isaac îl transformă pe Isaac într-un închinător (altarul), într-un pelerin conștient (cortul) și într-un căutător de mai mult adevăr (săpătorul fântânii). Ce restaurare deosebită după abaterea sa.

Când Isaac a locuit cu filistenii, aceștia l-au ocărât. Viața lui nu era o mărturie că DOMNUL era cu el. După ce Isaac s-a despărțit de filistenii, filistenii recunosc că DOMNUL este cu el (compară cu Proverbele 16.7).

Geneza 26.34-35 | Soțiile lui Esau

Geneza 26.34-35: Și Esau era de patruzeci de ani și a luat de soție pe Iudita, fiica lui Beerihetitul, și pe Basmat, fiica lui Elon hetitul. Și ele au fost o amărăciune a sufletului pentru Isaac și Rebeca.

Esau seamănă cu Cain. Se spune despre amândoi că și-au luat singuri o soție. Atât Adam, cât și Isaac și-au luat soțiile de la DOMNUL. Esau își alege soția (sau soțiile) dintre popoarele țării, despre care DOMNUL poruncise să fie stârpite. Acest lucru arată că dreptul de întâi-născut nu contează pentru el, nu se bazează pe el.

Capitolul 26

Propria voință a lui Esau de a-și alege soția (sau soțiile) este o mare durere pentru părinții săi. Și astăzi este o mare mâhnire pentru mulți părinți când copiii lor, în alegerea partenerului, nu țin cont de tot ceea ce au auzit acasă despre aceasta din Cuvântul lui Dumnezeu.

Geneza 27

Introducere

În acest capitol, Isaac este o imagine a unui credincios care locuiește într-adevăr în țară, adică un credincios care este binecuvântat cu orice binecuvântare spirituală în locurile cerești, dar care caută lucrurile de pe acest pământ și se lasă călăuzit de ele. În sens practic, vedem consecințele acestui fapt în acest capitol. Vedem o familie care Îl cunoaște pe Dumnezeu, dar în care nu se găsește nimic din această cunoaștere și încredere în El. Dimpotrivă, vedem cum pofta, înșelăciunea și minciuna joacă un rol. Fiecare membru al familiei acționează fără să-L întrebe pe Dumnezeu ce să facă.

Este un avertisment pentru noi să rămânem mereu conștienți de faptul că binecuvântările pe care le-am primit ne-au fost date prin har. De îndată ce vom uita acest lucru, ne vom căuta propriile interese, cu toate consecințele triste.

Geneza 27.1-4 | Isaac vrea să-l binecuvânteze pe Esau

Geneza 27.1-4: Și a fost așa: când a îmbătrânit Isaac și ochii i se întunecaseră, de nu putea vedea, a chemat pe Esau, fiul său cel mai mare, și i-a zis: „Fiul meu!” Și el i-a zis: „Iată-mă”. Și el a zis: „Iată acum, am îmbătrânit și nu știu ziua morții mele. Acum dar ia-ți, te rog, armele, tolba și arcul, și ieși la câmp și prinde-mi vânat. Și gătește-mi bucate gustoase, cum îmi plac mie, și adu-mi-le să mănânc, ca să te binecuvânteze sufletul meu înainte de a muri”.

Isaac a orbit. În aplicație, acest lucru înseamnă că i-a dispărut discernământul asupra lucrurilor spirituale. El nu mai vede binecuvântările țării. La Moise a fost altfel (Deuteronomul 34.7).

El vrea să-l binecuvânteze pe Esau, deși știa că DOMNUL îi dăduse lui Iacov dreptul de întâi născut. Acesta este rezultatul preferinței sale pentru o „mâncare gustoasă”. Așa ceva orbește - atunci nu se mai pot vedea lucrurile așa cum le vede Domnul. Isaac, care începuse atât de bine, eșuează când a îmbătrânit.

El vorbește despre ziua morții sale. Dar asta va mai dura încă 43 de ani. El va trăi până la 180 de ani (Geneza 35.28,29) și are 137 de ani în acel moment.

Geneza 27.5-17 | Conspirația

Geneza 27.5-17: Și Rebeca a auzit când a vorbit Isaac fiului său Esau. Și Esau s-a dus la câmp să prindă vânat și să-l aducă. Și Rebeca a vorbit lui Iacov, fiul ei, zicând: „Iată, am auzit pe tatăl tău vorbind lui Esau, fratele tău, spunând: «Adu-mi vânat și gătește-mi bucate gustoase, ca să mănânc și să te binecuvânteze înaintea Domnului, înainte de moartea mea». Și acum, fiul meu, ascultă glasul meu în ceea ce-ți poruncesc. Mergi, te rog, la turmă și ia-mi de acolo doi iezi dintre capre și voi pregăti din ei bucate gustoase pentru tatăl tău, cum îi plac lui. Și le vei duce la tatăl tău, ca să mănânce și să te binecuvânteze înainte de moartea sa”. Și Iacov a zis mamei sale Rebeca: „Iată, Esau, fratele meu, este păros, iar eu sunt fără păr. Poate că tatăl meu mă va pipăi și voi fi înaintea lui ca un înșelător și voi aduce asupra mea blestem, iar nu binecuvântare”. Și mama lui i-a zis: „Peste mine fie blestemul tău, fiul meu! Ascultă numai de glasul meu și mergi și adu-mi”. Și a mers și i-a luat și i-a adus mamei sale; și mama lui a gătit bucate gustoase, cum îi plăceau tatălui său. Și Rebeca a luat hainele de preț ale lui Esau, fiul său cel mai mare, care erau la ea în casă, și a îmbrăcat cu ele pe Iacov, fiul său cel

mai mic. Și pieile iezilor le-a pus pe mâinile lui și pe partea fără păr a gâtului său. Și bucatele gustoase și pâinea pe care o făcuse le-a dat în mâna fiului său, Iacov.

Rebeca a auzit de intenția lui Isaac. Acest lucru a îngrijorat-o; se temea că binecuvântarea divină îi va scăpa lui Iacov. În loc să se apropie de Isaac pentru a-i reaminti de intenția lui Dumnezeu de a-l binecuvânta pe cel mai tânăr înaintea celui mai în vârstă, ea recurge la un șiretlic. Una este să cunoști gândurile lui Dumnezeu și alta este modul în care le realizezi. Este îngrozitor să Îl ajuți pe Dumnezeu prin înșelăciune.

Nu i-ar fi dat Dumnezeu un răspuns, dacă s-ar fi dus la El cu această problemă? În trecut, ea făcuse acest lucru (Geneza 25.22). Ea începuse astfel de unită cu Isaac. Se primiseră unul pe celălalt de la Domnul (Geneza 24.1-4,12-15,57-67). Împreună Îl căutaseră, pentru a avea copii (Geneza 25.21). Acum ea își înșală soțul. Crede că astfel își asigură binecuvântarea lui Iacov, dar îl pierde pe Iacov din această cauză.

Înșelăciunea se realizează cu ajutorul a doi iezi și a pieilor lor. Mai târziu, Iacov va fi înșelat în același mod (Geneza 37.31-34). La început, Iacov are totuși rezerve. El se gândește la același lucru, dar numai în sens negativ. El se gândește doar la consecințele pe care le-ar putea avea, dacă înșelăciunea va fi descoperită. Nu există sentimente de vinovăție, ci doar teama de blestem, dacă va fi descoperită. Rebeca este de acord să ia asupra sa blestemul. Ea vede o soluție. Pieile aduc calea de ieșire. Rebeca pregătește mâncarea gustoasă „așa cum îi plăcea tatălui său” (versetul 14b). Ea pregătește iedul de capră astfel încât să semene cu carnea de vânat, făcându-l „o hrană amăgitoare” (Proverbele 23.3).

Este foarte rău într-o căsnicie să folosești în mod abuziv cunoașterea reciprocă, pe care soțul și soția au dobândit-o unul despre celălalt, pentru planurile proprii. Aici cunoașterea subminează unitatea lor, când de fapt ceea ce soțul și soția știu unul despre celălalt ar trebui să servească la întărirea căsniciei lor. Dar aici nu mai există sinceritate. Ei se joacă de-a v-ați ascunselea unul cu celălalt.

Geneza 27.18-29 | Iacov fură binecuvântarea

Geneza 27.18-29: Și el a venit la tatăl său și a zis: „Tată!” Și el a zis: „Iată-mă! Cine ești tu, fiul meu?” Și Iacov a zis tatălui său: „Eu sunt Esau, întâiul-născut al tău; am făcut cum mi-ai zis. Ridică-te, te rog, șezi și mănâncă din vânatul meu, ca să mă binecuvânteze sufletul tău”. Și Isaac a zis fiului său: „Cum ai găsit așa de repede, fiul meu?” Și el a zis: „Pentru că Domnul Dumnezeul tău mi l-a trimis înainte”. Și Isaac a zis lui Iacov: „Apropie-te, te rog, ca să te pipăi, fiul meu, dacă ești cu adevărat fiul meu Esau, sau nu”. Și Iacov s-a apropiat de Isaac, tatăl său, și el l-a pipăit și a zis: „Glasul este glasul lui Iacov, dar mâinile sunt mâinile lui Esau”. Și nu l-a cunoscut, pentru că mâinile lui erau păroase, ca mâinile fratelui său Esau; și l-a binecuvântat. Și a zis: „Ești tu cu adevărat fiul meu, Esau?” Și el a zis: „Eu sunt”. Și a zis: „Adu-mi-l aproape și voi mânca din vânatul fiului meu, ca să te binecuvânteze sufletul meu”. Și i l-a adus aproape și a mâncat; și i-a adus vin și a băut. Și tatăl său Isaac i-a zis: „Apropie-te acum și sărută-mă, fiul meu”. Și el s-a apropiat și l-a sărutat. Și a mirosit mirosul hainelor lui și l-a binecuvântat, și a zis: „Iată, mirosul fiului meu este ca mirosul unei câmpii pe care a binecuvântat-o Domnul. Și Dumnezeu să-ți dea din roua cerurilor și din grăsimea pământului și belșug de grâu și de must. Popoare să-ți slujească și națiuni să se plece înaintea ta! Să fii stăpân peste frații tăi și fiii mamei tale să se plece înaintea ta! Blestemat să fie cel care te va blestema și binecuvântat să fie cel care te va binecuvânta”.

Iacov, deghizat în Esau, vine la tatăl său. Isaac îl palpează și îi spune: „Glasul este glasul lui Iacov, dar mâinile sunt mâinile lui Esau” (versetul 22). Dacă am aplica acest lucru unui

credincios, ar trebui să spunem: „Vorbirea ta este cea a unui credincios, dar te comporți ca lumea”. Ceea ce spunem trebuie să fie în concordanță cu ceea ce facem.

Când Isaac îl sărută pe Iacov, el simte mirosul câmpului. Este trist atunci când „mirosul” lumii se agață de un credincios. Ceea ce mâncăm determină felul în care mirosim. Mâncăm mâncarea acestei lumi sau mâncarea Domnului Isus?

De trei ori Isaac își exprimă suspiciunea, incertitudinea dacă are într-adevăr de-a face cu Esau (versetele 20,22,24). Pentru că este dependent de simțul tactil și olfactiv, el nu descoperă adevărul și crede minciuna. Dacă ar fi avut încredere în Dumnezeu, această înșelăciune, în ciuda orbirii sale, nu ar fi avut loc niciodată (compară cu 1 Împărați 14.4,5).

Iacov joacă foarte bine rolul lui Esau. Acest lucru este evident prin ceea ce spune el când Isaac își dă seama că s-a întors atât de repede de la vânătoare. Iacov vorbește atunci despre „DOMNUL Dumnezeuul tău”. Esau ar spune același lucru. Esau nu are nicio legătură cu DOMNUL și, prin urmare, nu va vorbi niciodată de „DOMNUL Dumnezeuul meu”, în timp ce Iacov ar face-o.

Binecuvântarea, pe care Isaac o pronunță asupra lui Iacov, este o binecuvântare așa cum ar fi fost destinată lui Esau. Isaac îl binecuvântează pe Iacov cu plinătatea cerului și a pământului, cu stăpânirea asupra altor națiuni și asupra fratelui său. El promite blesteme pentru toți cei care îl blestemă și binecuvântări pentru toți cei care îl binecuvântează. Nu este binecuvântarea pe care Dumnezeu, în plinătatea Sa, o intenționa pentru Iacov. Isaac o compensează într-o oarecare măsură în Geneza 28 (Geneza 28.4), în timp ce Dumnezeu descrie binecuvântarea deplină în Geneza 35 (Geneza 35.11,12).

Se arată puțină credință în istoria așa cum este ea relatată aici. Și totuși, Isaac nu este un om care trăiește fără Dumnezeu. Există credință și în binecuvântarea pe care o dă (Evrei 11.20).

Geneza 27.30-40 | Isaac îl binecuvântează pe Esau

Geneza 27.30-40: Și a fost așa: după ce a sfârșit Isaac de binecuvântat pe Iacov, și Iacov tocmai ieșise dinaintea tatălui său Isaac, a intrat Esau, fratele lui, de la vânătoare sa. Și gătise și el bucate gustoase și le-a adus tatălui său. Și a zis tatălui său: „Să se ridice tatăl meu și să mănânce din vânatul fiului său, ca să mă binecuvânteze sufletul tău”. Și Isaac, tatăl său, i-a zis: „Cine ești tu?” Și el a zis: „Eu sunt fiul tău, întâiul tău născut, Esau”. Și Isaac s-a cutremurat cu foarte mare tremur și a zis: „Cine este deci cel care a prins vânatul și mi l-a adus? Și am mâncat din toate înainte de a veni tu și l-am binecuvântat. Și va fi binecuvântat”. Când a auzit Esau cuvintele tatălui său, a strigat cu glas foarte tare și foarte amărât și a zis tatălui său: „Binecuvântează-mă și pe mine, tată!” Și el i-a zis: „Fratele tău a venit cu înșelăciune și ți-a luat binecuvântarea”. Și el a zis: „Oare nu pe drept a fost numit el Iacov? Pentru că acum a doua oară m-a înșelat; mi-a luat dreptul de întâi-născut și, iată, acum mi-a luat binecuvântarea”. Și a zis: „N-ai păstrat o binecuvântare pentru mine?” Și Isaac a răspuns și a zis lui Esau: „Iată, l-am făcut stăpânul tău și i-am dat pe toți frații săi ca robi și l-am înzestrat cu grâu și cu must, și ce vei face acum pentru tine, fiul meu?” Și Esau a zis tatălui său: „Ai numai o binecuvântare, tată? Binecuvântează-mă și pe mine, tată!” Și Esau și-a ridicat glasul și a plâns. Și Isaac, tatăl său, a răspuns și i-a zis: „Iată, locuința ta va fi în grăsimea pământului și în roua cerurilor de sus; și vei trăi din sabia ta; și vei sluji fratelui tău; și va fi așa: când te vei răscula, vei scutura jugul lui de pe grumazul tău”.

Când vine Esau, Isaac este foarte speriat. El nu este indignat de Iacov, dar conștiința lui vorbește. Dintr-o dată, el intră în lumina lui Dumnezeu. El vede că Dumnezeu a intervenit. El nu retrace binecuvântarea, ci confirmă binecuvântarea pe care i-o dăduse lui Iacov. Astfel, el

se supune voinței lui Dumnezeu. Prin urmare, putem vedea binecuvântarea pe care i-a dat-o lui Iacov ca pe un act de credință (Evrei 11.20).

Esau a căutat cu lacrimi binecuvântarea, cu care fusese binecuvântat Iacov, dar a fost respins (Evrei 12.16,17). Binecuvântarea nu a fost luată de la Iacov și dată lui Esau. Esau dă o reprezentare greșită a faptelor în versetul 36. El dă vina pe cealaltă persoană. Și noi facem asta uneori. S-a întâmplat deja la căderea în păcat. Este necesar să recunoaștem vina fără echivoc.

Esau primește și el o binecuvântare, dar este mult mai mică decât cea pe care a primit-o Iacov. Prima binecuvântare, pe care o primește Iacov, este roua cerului. Esau primește grăsimea pământului, pentru că acesta este cel mai important lucru pentru el, în timp ce el este exclus de la roua cerului.

Geneza 27.41-46 | Rebeca vrea ca Iacov să fugă.

Geneza 27.41-46: Și Esau l-a urât pe Iacov din cauza binecuvântării cu care-l binecuvântase tatăl său. Și Esau zicea în inima sa: „Se apropie zilele de jale pentru tatăl meu și voi ucide pe fratele meu Iacov”. Și cuvintele lui Esau, fiul său cel mai mare, au fost spuse Rebecăi. Și ea a trimis și a chemat pe Iacov, fiul ei cel mai mic, și i-a zis: „Iată, fratele tău, Esau, se mângâie cu privire la tine că te va ucide. Acum dar, fiul meu, ascultă glasul meu și ridică-te, fugi în Haran la Laban, fratele meu. Și rămâi la el câteva zile, până va trece furia fratelui tău; până va trece mânia fratelui tău de la tine și va uita ce i-ai făcut; atunci voi trimite și te voi aduce de acolo. Pentru ce să fiu lipsită de voi amândoi într-o zi?” Și Rebeca a zis lui Isaac: „M-am săturat de viață din cauza fiicelor lui Het! Dacă Iacov își va lua soție dintre fiicele lui Het, ca acestea, dintre fiicele țării, la ce bun îmi va fi viața?”

Faptul că Esau este un om nelegiuit reiese și din ceea ce spune în inima sa. El vorbește despre uciderea „fratelui său Iacov”. Aici se manifestă duhul lui Cain, care „era de la cel rău și l-a ucis pe fratele său” (1 Ioan 3.12).

Rebeca și Iacov au câștigat amândoi, când vine vorba de faptul că au obținut ceea ce au vrut, deși nu au primit mai mult decât ceea ce Dumnezeu a vrut să le dea. Dar au pierdut, de asemenea, mult din ceea ce doreau să obțină. Asta este ceea ce vedem aici.

Rebeca vrea ca Iacov să fugă. În opinia ei, câteva zile ar fi suficiente pentru asta (versetul 44). Realitatea este că ea nu-l va mai vedea niciodată. Astfel, Rebeca are parte și de consecințele înșelăciunii lor comune. Binecuvântarea furată nu aduce decât suferință și înstrăinare. Iacov avea să devină un rătăcitor timp de 20 de ani. Asta era din cauza lui însuși.

Se pare că Rebeca folosește un alt truc în versetul 46. Ea îi vorbește lui Isaac despre soțiile lui Esau și suspină că Iacov nu va „lua o soție ... dintre fiicele țării”. Procedând astfel, ea spune indirect că Iacov trebuie să plece. Ceea ce se vrea a fi o fugă de Esau devine astfel o plecare permisă, cu binecuvântarea lui Isaac. Faptul că este în realitate o fugă este spus de profetul Osea (Osea 12.12a).

Faptul că Dumnezeu, prin toată înșelăciunea și viclenia, Își îndeplinește totuși propriile planuri cu Iacov, este un lucru de mare admirație. Așa este Dumnezeu, care poate folosi eșecurile oamenilor – chiar și ale celor ai Săi - pentru a-Și îndeplini planurile. Acest lucru nu diminuează în niciun fel responsabilitatea omului, dar în orice caz sporește închinarea datorată lui Dumnezeu pentru aceasta. Istoria lui Iacov începe cu viclenia și înșelăciune; ultima activitate, pe care o citim despre Iacov, este că el se închină (Evrei 11.21).

Geneza 28

Geneza 28.1-5 | Isaac îl trimite pe Iacov

Geneza 28.1-5: Și Isaac a chemat pe Iacov și l-a binecuvântat și i-a poruncit și i-a zis: „Tu să nu-ți iei soție dintre fiicele lui Canaan. Ridică-te, mergi în Padan-Aram, la casa lui Betuel, tatăl mamei tale, și ia-ți soție de acolo, dintre fiicele lui Laban, fratele mamei tale. Și Dumnezeu cel Atotputernic să te binecuvânteze și să te facă să rodești și să te înmulțească, pentru ca să ajungi o adunare de popoare. Și să-ți dea binecuvântarea lui Avraam, ție și seminței tale cu tine, ca să stăpânești țara unde ai locuit temporar, pe care a dat-o Dumnezeu lui Avraam”. Și Isaac a trimis pe Iacov. Și el a plecat în Padan-Aram, la Laban, fiul lui Betuel arameul, fratele Rebecăi, mama lui Iacov și a lui Esau.

Plecarea lui Iacov nu este descrisă aici ca o fugă, spre deosebire de Geneza 27 (Geneza 27.43). Plecarea sa este prezentată aici ca o însărcinare din partea lui Isaac de a-și găsi o soție. Soția lui Iacov, la fel ca și soția lui Isaac, nu trebuia să provină din națiunile care îi înconjurau (Geneza 24.3), ci din familia care era în legătură cu Dumnezeu.

La plecare, Iacov primește binecuvântarea lui Isaac, o binecuvântare mai mare decât cea pe care a primit-o prin înșelăciunea sa. Astfel, el părăsește țara, din care Isaac nu a plecat niciodată, pentru a merge la familia mamei sale. Rebeca este numită aici „mama lui Iacov și a lui Esau”. Iacov este menționat primul, nu pentru că este preferatul mamei sale, ci pentru că este moștenitorul.

Geneza 28.6-9 | Reacția lui Esau

Geneza 28.6-9: Și Esau a văzut că Isaac îl binecuvântase pe Iacov și-l trimisese în Padan-Aram ca să-și ia soție de acolo, că, binecuvântându-l, i-a poruncit, zicând: „Tu să nu-ți iei soție dintre fiicele lui Canaan!”, și că Iacov ascultase pe tatăl său și pe mama sa și plecase în Padan-Aram. Și Esau a văzut că fiicele lui Canaan erau rele în ochii lui Isaac, tatăl său. Și Esau s-a dus la Ismael și pe lângă soțiile pe care le avea, a luat de soție pe Mahalat, sora lui Nebaiot, fiica lui Ismael, fiul lui Avraam.

La prima vedere, se pare că Esau ia în serios o parte din ceea ce a auzit cu privire la alegerea unei soții. El ia pe cineva din familia lui Avraam. Dar, înainte de toate, este o soție în plus. Aceasta nu este în conformitate cu gândurile lui Dumnezeu. În al doilea rând, este o femeie dintr-o familie pe care Avraam a alungat-o (Geneza 21.9-14). Ismael reprezintă faptele cărnii. Esau se leagă cu aceasta.

Geneza 28.10-15 | Visul lui Iacov

Geneza 28.10-15: Și Iacov a ieșit din Beer-Șeba și a mers spre Haran. Și a ajuns într-un loc și a rămas acolo peste noapte, pentru că apusese soarele. Și a luat una din pietrele locului și a făcut-o căpătâi și s-a culcat în acel loc. Și a visat. Și iată o scară ridicată pe pământ, și capătul ei ajungea la ceruri. Și, iată, îngerii lui Dumnezeu urcau și coborau pe ea. Și, iată, Domnul stătea deasupra ei; și a zis: „Eu sunt Domnul, Dumnezeu lui Avraam, tatăl tău, și Dumnezeu lui Isaac; pământul pe care ești culcat ți-l voi da ție și seminței tale. Și sămânța ta va fi ca pulberea pământului și te vei întinde spre apus și spre răsărit și spre nord și spre sud; și în tine și în sămânța ta vor fi binecuvântate toate familiile pământului. Și, iată, Eu sunt cu tine și te

„voi păzi oriunde vei merge și te voi aduce înapoi în țara aceasta; pentru că nu te voi părăsi, până când nu voi face ceea ce ți-am promis“.

Când Iacov a plecat în călătoria sa, el trăiește prima sa întâlnire cu Dumnezeu. Aceasta are loc într-un vis și are rolul de a-l încuraja. În timp ce Iacov stă acolo culcat singur, poate regretând acțiunile sale din trecut, el vede cerul și pământul legate de o scară. În vârful scării se află Domnul, care spune cine este și ce va face pentru Iacov.

Ceea ce vede și aude Iacov îl face să înțeleagă că cerul îl privește de sus și merge cu el oriunde merge pe pământ. Îngerii urcă pentru a aduce înaintea lui Dumnezeu nevoile vieții de pe pământ; după aceea, din ceruri se oferă ajutorul și protecția lui Dumnezeu pentru om.

Despre această legătură dintre cer și pământ vorbește și Domnul Isus în Ioan 1 (Ioan 1.51). Această legătură va deveni o realitate în Împărăția milenară a păcii, când Fiul Omului, Domnul Isus, Se va afla pe pământ. Domnul Isus mai spune acolo că îngerii lui Dumnezeu se vor înălța mai întâi la cer și apoi se vor coborî din nou din cer. Pământul va fi unit cu cerul, Fiul Omului va domni, iar slujitorii Săi, îngerii, vor menține legătura dintre pământ și cer.

DOMNUL îi apare lui Iacov și îi face patru promisiuni:

1. Îi va da pământul pe care se află culcat.
2. Urmașii lui vor fi ca țărâna pământului.
3. În el și în urmașii lui vor fi binecuvântate toate națiunile.
4. Dumnezeu va fi cu el și îl va aduce înapoi în țară.

Dumnezeu nu spune că urmașii lui vor fi ca stelele cerului. El i-a spus asta lui Isaac. Lui Avraam i-a spus ambele. Deoarece împlinirea promisiunilor este într-un viitor îndepărtat, Domnul îl asigură pe Iacov că îl va proteja până atunci, deoarece va fi cu el și nu se va depărta de el. Făgăduința pe care o primește Iacov aici o putem aplica și la noi, mai ales atunci când suntem puși la încercare în condițiile noastre de viață (Evrei 13.5).

Geneza 28.16-19 | Reacția lui Iacov la vis

Geneza 28.16-19: Și Iacov s-a trezit din somnul său și a zis: „Cu adevărat, Domnul este în locul acesta și eu n-am știut! Și s-a temut și a zis: „Cât de înfricoșător este locul acesta! Aceasta nu este altceva decât casa lui Dumnezeu și aceasta este poarta cerurilor!” Și Iacov s-a sculat dis-de-dimineată și a luat piatra pe care o făcuse căpătâi și a așezat-o ca stâlp și a turnat untdelemn pe vârful ei. Și a pus numele locului aceluia Betel; dar numele cetății era mai înainte Luz.

Când Iacov se trezește, este cuprins de teamă. Aceasta este reacția unei persoane care nu este obișnuită cu prezența lui Dumnezeu și care nu este corectă în fața Lui. El își dă seama că se află în prezența lui Dumnezeu. El spune chiar că se află în casa lui Dumnezeu. De aceea, el dă acestui loc numele „Betel”, care înseamnă „casa lui Dumnezeu”.

Astăzi, Biserica (Adunarea) este casa lui Dumnezeu (1 Timotei 3.15). În casa lui Dumnezeu nu este loc pentru carne. Pentru carne, prezența lui Dumnezeu este un loc înfricoșător. Numai credința se simte acasă acolo.

Iacov vrea să consemneze această întâlnire cu DOMNUL. În locul în care s-a culcat, el a așezat piatra care îi servise drept pernă. El o transformă într-un loc sfânt, turnând untdelemn pe ea. Este bine când și noi să ridicăm astfel de pietre ca un monument din punct de vedere spiritual. Tot ceea ce ne-a spus DOMNUL trebuie să ținem cu tărie. Acest lucru este posibil doar prin puterea Duhului Sfânt, despre care vorbește untdelemnul.

Geneza 28.20-22 | Jurământul lui Iacov

Geneza 28.20-22: Și Iacov a făcut o promisiune, zicând: „Dacă va fi Dumnezeu cu mine și mă va păzi în drumul acesta pe care merg și-mi va da pâine să mănânc și haine să mă îmbrac și mă voi întoarce în pace la casa tatălui meu, atunci Domnul va fi Dumnezeul meu. Și piatra aceasta pe care am pus-o ca stâlp va fi casa lui Dumnezeu. Și din tot ce-mi vei da, Ți voi da negreșit zeciuală”.

După ce Dumnezeu i-a făcut lui Iacov promisiunile Sale, Iacov pune totuși condițiile sale. El este „atât de bun” încât Îl recunoaște pe Dumnezeu ca fiind Dumnezeul său, dacă Dumnezeu se va comporta așa cum crede Iacov că este bine.

Mulți creștini „intră în negocieri” cu Dumnezeu în acest fel. Ei ezită să accepte cu credință darul lui Dumnezeu în Fiul Său și se oferă să câștige favoarea lui Dumnezeu prin faptele lor. Iacov se pune pe baza Legii: Dacă Dumnezeu respectă condițiile sale, atunci Iacov va face și el ceea ce a promis.

Geneza 29

Geneza 29.1-12 | Iacov o întâlnește pe Rahela

Geneza 29.1-12: Și Iacov a pornit la drum și a mers în țara fiilor răsăritului. Și s-a uitat și iată o fântână în câmp și, iată, trei turme de oi se odihneau lângă ea, pentru că din fântâna aceea adăpau turmele; și o piatră mare era pe gura fântânii. Și toate turmele se strângeau acolo. Și prăvăleau piatra de pe gura fântânii și adăpau oile și din nou puneau piatra la loc pe gura fântânii. Și Iacov le-a zis: „Frații mei, de unde sunteți?” Și ei au zis: „Din Haran”. Și le-a zis: „Cunoașteți pe Laban, fiul lui Nahor?” Și ei au zis: „Cunoaștem”. Și le-a zis: „Este sănătos?” Și au zis: „Sănătos și, iată, Rahela, fiica lui, vine cu oile”. Și el a zis: „Iată, este încă ziua mare; nu este timpul ca să fie strânse vitele; adăpați oile și mergeți și le pașteți”. Și ei au zis: „Nu putem, până nu se vor strânge toate turmele și vor prăvăli piatra de pe gura fântânii; atunci adăpăm oile”. Și, pe când le vorbea el încă, a venit Rahela cu oile tatălui ei, pentru că ea era păstoriță. Și a fost așa: când a văzut pe Rahela, fiica lui Laban, fratele mamei sale, și oile lui Laban, fratele mamei sale, Iacov s-a apropiat și a prăvălit piatra de pe gura fântânii și a adăpat oile lui Laban, fratele mamei sale. Și Iacov a sărutat pe Rahela și și-a ridicat glasul și a plâns. Și Iacov a spus Rahelei că este ruda tatălui ei și că este fiul Rebecăi; și ea a alergat și a spus tatălui ei.

Există o mare diferență între găsirea unei mirese pentru Isaac și modul în care o face Iacov. Rugăciunea joacă un rol important în căutarea Rebecăi (Geneza 24.12-14,21,26,27,42-48,52,63). Nu citim nimic despre asta aici. Robul din capitolul 24 are cu el toate comorile stăpânului său. Iacov nu are nimic! Dar, la fel ca în cazul slujitorului, întâlnirea are loc la fântâna cu apă. Numai că aici fântâna este încuiată, iar în capitolul 24 nu este. Și în timp ce slujitorul se întoarce imediat cu Rebeca, Iacov rămâne într-o țară străină timp de 20 de ani în total.

În călătoria sa spre țara mamei sale, Iacov ajunge la o fântână. Trei turme sunt campate acolo. Pe fântână se află o piatră mare. Aceasta este greu de rostogolit și este nevoie de mai mulți ciobani pentru a o rostogoli. De aceea, ciobanii așteaptă cu turmele lor lângă fântână până când sunt toți împreună. Atunci ei pot da la o parte piatra de pe fântână. După ce animalele au băut, piatra este pusă la loc.

Iacov îi întreabă pe ciobani dacă îl cunosc pe Laban. Răspunsul afirmativ îi dă lui Iacov siguranța că se află pe calea cea bună. Apoi îi întreabă dacă Laban se simte bine. El primește un răspuns afirmativ și la această întrebare. În același timp, ciobanii adaugă că Rahela, fiica lui Laban, vine acolo cu turma ei. Rahela este o păstoriță. Atunci Iacov le propune să le adape oile și apoi pot pleca. Acesta este, se pare, fundalul sugestiei sale de a rămâne singur cu Rahela. Dar înțelegerea dintre ciobani este că se așteaptă unul pe celălalt și apoi îndepărtează piatra împreună, după care turmele pot bea.

Între timp, Rahela a ajuns la fântână. Când Iacov o vede, aceasta îi dă atât de multă putere încât el singur îndepărtează piatra. De asemenea, el se asigură că oile lui Laban pot bea. Se vede la Iacov caracterul de păstor. Acesta este un semn că el este omul cu care Dumnezeu Își urmează drumul.

Dumnezeu merge cu el, deși el nu merge încă cu Dumnezeu. Școala prin care trebuie să treacă el, trebuie să trecem și noi. Nu degeaba Dumnezeu este numit Dumnezeu *lui Iacov*. Dumnezeu este preocupat să-l modeleze pe acest Iacov. Iacov este imaginea unui credincios care, prin disciplina lui Dumnezeu, ajunge din ce în ce mai mult să se conformeze scopurilor lui Dumnezeu cu el.

Geneza 29.13-20 | Șapte ani de slujire pentru Rahela

Geneza 29.13-20: Și a fost așa: îndată ce a auzit Laban știrea despre Iacov, fiul surorii sale, i-a alergat în întâmpinare și l-a îmbrățișat și l-a sărutat și l-a adus în casa lui. Și a istorisit lui Laban toate aceste lucruri. Și Laban i-a zis: „Cu adevărat, tu ești osul meu și carnea mea”. Și a rămas la el o lună de zile. Și Laban a zis lui Iacov: „Pentru că ești fratele meu, îmi vei sluji tu degeaba? Spune-mi, care să-ți fie plata?” Și Laban avea două fiice; numele celei mai mari era Leea și numele celei mai mici, Rahela. Și Leea avea ochi slabi, iar Rahela era frumoasă la statură și frumoasă la față. Și Iacov iubea pe Rahela. Și i-a zis: „Îți voi sluji șapte ani pentru Rahela, fiica ta cea mai mică”. Și Laban i-a zis: „Mai bine să ți-o dau ție decât s-o dau altui bărbat; rămâi cu mine”. Și Iacov a slujit pentru Rahela șapte ani; și au părut în ochii lui ca vreo câteva zile, pentru că o iubea.

Când Laban aude că a venit Iacov, se grăbește să iasă în întâmpinarea lui, îl salută călduros și îl duce acasă. Se pare că nu o face din dragoste pentru un membru al familiei, ci mai mult din interes personal, pe care l-a arătat deja în capitolul 24. Locul unde se află Iacov cu Laban confirmă acest lucru. La Laban, Iacov „a istorisit lui Laban toate aceste lucruri”, ceea ce înseamnă, probabil, că el spune ce s-a întâmplat la fântână. Acest lucru îl face pe Laban să-l recunoască drept membru al familiei sale, „osul meu și carnea mea”.

Modul în care Iacov este tratat de Laban spune multe despre Laban. După ce Iacov l-a servit timp de o lună și a văzut ce forță valoroasă este Iacov, îi face o propunere lui Iacov, sub pretextul justiției și al echității, de a deveni slujitorul său în schimbul unei plăți. El face apel aici și la sentimentele de familie. Posibil să fi știut ce urmărește inima lui Iacov și a făcut aluzie la aceasta.

Dragostea lui pentru Rahela îl determină să slujească de bunăvoie timp de șapte ani pentru ea. Profetul Osea amintește poporului lui Dumnezeu de această slujire (Osea 12.12). Mai întâi, Osea spune că Iacov, pentru că el a acționat ca Iacov, când a trebuit să fugă ca Iacov. Dar Osea vorbește apoi despre *Israel*, în contextul slujirii sale pentru a obține o soție. Acolo vedem cum credința și credincioșia lui Iacov ies în evidență, iar apoi este numit „Israel”. Israel înseamnă „prinz al lui Dumnezeu” sau „luptător al lui Dumnezeu” (Geneza 32.29).

Modul în care Iacov slujește pentru a se putea căsători cu Rahela a fost o slujire credincioasă. Mai târziu, când a fugit de Laban și a fost depășit de acesta, el poate da mărturie despre acest fapt. Mai mult, el îi dă slavă lui Dumnezeu (Geneza 31.41,42). Acolo el vorbește și acționează ca Israel. Osea vrea să se adreseze poporului lui Dumnezeu cu acest exemplu, pentru ca acesta să ajungă la pocăință și să slujească din nou Domnului cu credincioșie. În acest sens, slujirea credincioasă a lui Iacov este un exemplu și pentru noi.

În privința aceasta el este o imagine slabă a Domnului Isus, care a slujit și El pentru a-Și primi mireasa. Dacă dragostea noastră pentru Domnul Isus este la fel de mare ca dragostea lui Iacov pentru Rahela, nu ne va fi greu nici nouă să Îl slujim.

Geneza 29.21-26 | Iacov este înșelat

Geneza 29.21-26: Și Iacov a zis lui Laban: „Dă-mi soția, pentru că mi s-au împlinit zilele să intru la ea”. Și Laban a strâns pe toți oamenii locului și a făcut un ospăț. Și a fost așa: seara a luat pe fiica sa, Leea, și a dus-o la el; și el a intrat la ea. Și Laban a dat pe roaba sa, Zilpa, ca roabă fiicei sale, Leea. Și a fost așa: dimineața, iată, era Leea. Și a zis lui Laban: „Ce mi-ai făcut? Nu ți-am slujit pentru Rahela? Pentru ce, dar, m-ai înșelat?” Și Laban i-a zis: „În locurile noastre nu se face așa, să dai pe cea mai mică înaintea celei întâi-născute.

După ce a slujit timp de șapte ani, Iacob o cere pe femeia pentru care a lucrat în tot acest timp. Laban face din aceasta o chestiune oficială. El invită oaspeți și pregătește o masă. Nunta este o afacere publică (versetul 22). Abia după aceea Iacob are părtașie cu mireasa sa. Aceasta este ordinea corectă.

Dar Laban îl înșală pe Iacob. În loc de Rahela, el o aduce pe Lea lui Iacob. În dimineața următoare, Iacob vede înșelăciunea. Înșelăciunea lui Laban are loc în întuneric, așa cum Iacob și-a înșelat tatăl în întunericul cortului (Geneza 27.19-24). Vedem aici că Iacob culege în felul său ceea ce a semănat (Galateni 6.7b). Iacob s-a folosit de asemenea de viclenie pentru a lua dreptul de întâi-născut de la Esau. Aici el este înșelat în legătură cu întâia-născută, Lea.

Apărarea lui Laban, prin referire la ceea ce este obișnuit în Haran, este foarte slabă. Dacă ar fi fost într-adevăr așa, el ar fi trebuit să-l fi informat deja pe Iacob în această privință. Urmărirea intereselor proprii ale lui Laban îl determină să se folosească și de cele două fiice ale sale. El nu ia deloc în calcul faptul că astfel incită la încălcarea rânduiei lui Dumnezeu, ca un bărbat să aibă o singură soție.

De altfel, nici Iacob nu se gândește la asta. El începe să lucreze pentru o a doua soție. Suferința pe care acest lucru o provoacă în familia sa este clar arătată în descrierea vieții sale ulterioare. Încălcarea legilor lui Dumnezeu aduce întotdeauna suferință. Dumnezeu Se folosește de toate acestea pentru a-Și îndeplini planul, dovedind că planul Său se bazează pe har și, prin urmare, va fi îndeplinit.

Geneza 29.27-30 | Șapte ani de slujire suplimentară pentru Rahela

Geneza 29.27-30: Împlinește săptămâna cu aceasta și îți vom da și pe cealaltă pentru slujba pe care o vei face la mine încă alți șapte ani”. Și Iacob a făcut așa și a împlinit săptămâna cu ea. Și i-a dat de soție și pe Rahela, fiica sa. Și Laban a dat pe roaba sa, Bilha, ca roabă Rahelei, fiica sa. Și a intrat și la Rahela; și iubea pe Rahela mai mult decât pe Leea. Și i-a slujit încă alți șapte ani.

Laban este de acord să i-o dea și pe Rahela lui Iacob, dar trebuie apoi să-l slujească încă șapte ani. Iacob este de acord. Cu toate acestea, în ceea ce privește responsabilitatea lui Iacob, se pune întrebarea dacă trebuie să slujească pentru Rahela încă șapte ani. Porunca tatălui său a fost să ia o singură soție (Geneza 28.2) și nu mai multe soții. Nici aceasta nu este voia lui Dumnezeu. Faptul că sfatul lui Dumnezeu se împlinește totuși în acest sens este o altă chestiune.

Această combinație între acțiunea omului și împlinirea sfatului lui Dumnezeu se întâlnește adesea în Scriptură. Faptul că Domnul Isus a fost dat după sfatul hotărât și știința dinainte a lui Dumnezeu (Faptele apostolilor 2.23) nu diminuează vinovăția omului. La fel și în cazul lui Iuda, care L-a trădat pe Domnul. La fel și cu căderea omului în păcat.

Geneza 29.31-35 | Primii patru copii ai Leei

Geneza 29.31-35: Și Domnul a văzut că Leea nu este iubită și i-a deschis pântecele; iar Rahela era sterilă. Și Leea a rămas însărcinată și a născut un fiu și i-a pus numele Ruben, căci a zis: „Pentru că Domnul a văzut întristarea mea; pentru că acum soțul meu mă va iubi”. Și a rămas însărcinată din nou și a născut un fiu și a zis: „Pentru că Domnul a auzit că nu sunt iubită, de aceea mi-a dat și pe acesta”. Și i-a pus numele Simeon. Și a rămas însărcinată din nou și a născut un fiu și a zis: „Acum, de data aceasta soțul meu se va lipi de mine, pentru că i-am născut trei fii”. De aceea i-a pus numele Levi. Și a rămas însărcinată din nou și a născut un fiu și a zis: „De astă dată voi lăuda pe Domnul”. De aceea i-a pus numele Iuda. Și a încetat să nască.

DOMNUL o răsplătește pe Lea pentru lipsa de dragoste pe care i-o arată Iacov. Dumnezeu este, de asemenea, un Dumnezeu al compensațiilor. Leea este prima care are copii. Numele copiilor în semnificația lor vorbesc despre experiențele ei.

Ea îl numește pe primul dintre ei „Ruben”. Aceasta înseamnă „iată, un fiu”. Ea este plină de încântare și de recunoștință față de DOMNUL. Ea vede în acest băiat o dovadă a eforturilor pe care i le dă DOMNUL. Asta este bine. În același timp, ea se așteaptă la dragoste din partea lui Iacov. Dar ea se înșală în privința aceasta.

Ea îl numește pe cel de-al doilea copil, pe care îl primește, „Simeon”, ceea ce înseamnă „auzit”. Ea exprimă faptul că a mers la DOMNUL cu nevoia ei și că El a auzit-o.

Ea îl numește pe cel de-al treilea fiu „Levi”. Levi înseamnă „unit”, „adăugat”. Aceasta exprimă speranța ei că acum a câștigat afecțiunea lui Iacov și că el se va uni cu ea. Ea cere ceea ce cer în general femeile, ca unirea să nu se limiteze la aspectul fizic, ci ca Iacov să se întoarcă acum cu adevărat spre ea, pentru a o face să simtă că îi aparține cu adevărat și că nu este doar un apendice.

În numele celui de-al patrulea fiu, pe care îl naște și pe care îl numește „Iuda”, ea se adresează numai DOMNULUI. Dezamăgită de oameni, chiar și de soțul ei, ea știe că puterea ei este în DOMNUL. Ea vrea să-L laude. Aceasta este semnificația cuvântului Iuda: „El va fi lăudat”.

Geneza 30

Geneza 30.1-8 | Fiii primiți de la Bilha

Geneza 30.1-8: Și, când a văzut Rahela că nu face copii lui Iacov, Rahela a invidiat pe sora ei și a zis lui Iacov: „Dă-mi copii, ori mor!” Și Iacov s-a aprins de mânie împotriva Rahelei și i-a zis: „Sunt eu în locul lui Dumnezeu, care ți-a oprit rodul pântecelui?” Și ea a zis: „Iată roaba mea, Bilha! Intră la ea, ca să nască pe genunchii mei, și-mi voi zidi și eu casă prin ea”. Și i-a dat de soție pe Bilha, roaba ei, și Iacov a intrat la ea. Și Bilha a rămas însărcinată și a născut un fiu lui Iacov. Și Rahela a zis: „Dumnezeu mi-a făcut dreptate și mi-a ascultat și glasul și mi-a dat un fiu”. De aceea i-a pus numele Dan. Și Bilha, roaba Rahelei, a rămas însărcinată din nou și a născut un al doilea fiu lui Iacov. Și Rahela a zis: „Am luptat luptele lui Dumnezeu împotriva surorii mele și am învins”. Și i-a pus numele Neftali.

Când Rahela vede că rămâne fără copii, devine geloasă pe Leea. Ea îi dă lui Iacov un ultimatum imposibil. Așa ceva se întâmplă doar atunci când Domnului nu I se dă spațiu în dificultăți. Atunci, oamenii, soți și soții, încep să ceară unul de la celălalt lucruri nerezonabile; ei așteaptă lucruri care sunt dincolo de capacitățile celuilalt. Cauza este gelozia. Aceasta a cauzat deja mult rău în istoria lumii, în societate și în familii (Iacov 3.16). Din gelozie, Cain l-a ucis pe Abel, frații l-au vândut pe Iosif, Saul l-a persecutat pe David și preoții de seamă l-au predat pe Domnul Isus.

În loc să urmeze exemplul tatălui său (Geneza 25.21) și să meargă la DOMNUL cu Rahela (el însuși era un copil al rugăciunii), mânia lui Iacov s-a aprins împotriva ei. Cu siguranță că nu este el în locul lui Dumnezeu (compară cu 2 Împărați 5.7)? Ceea ce spune el este adevărat, dar motivul pentru care o spune și modul în care o spune arată clar că el invocă acest adevăr doar pentru a o reduce la tăcere pe Rahela. El nu-și face timp să se roage cu ea și nici nu-și face timp să vorbească cu ea despre asta.

Iacov nu pare a fi o personalitate puternică. Rahela profită de acest lucru. Iacov acceptă fără împotrivire sugestia ei de a intra la servitoarea ei. Aceasta este, de asemenea, o repetare a unei povești nu prea plăcute (Avraam și Agar, Geneza 16.1-4). Sugestia lui Rahela are succes. Ea îi dă copilului numele „Dan”, care înseamnă „cel care face dreptate”. Prin aceasta, ea indică faptul că Dumnezeu i-a făcut dreptate.

Acesta este comportamentul oamenilor care merg pe drumul lor și consideră că binecuvântarea pe care o primesc este o justificare din partea lui Dumnezeu pentru această cale greșită. Poate că acesta a fost și modul nostru de a trece cu vederea ceva greșit.

Bilha primește un al doilea fiu. Rahela îl numește „Neftali” (ceea ce înseamnă: „lupta mea”). Prin aceasta ea arată lupta pe care a avut-o în interior din cauza binecuvântării surorii sale. Ea înseamnă, de asemenea, că a ieșit din ea ca o învingătoare. Ea a luptat pentru dreptul ei și crede că acum l-a obținut. Ea vrea să fie mai presus de Leea și se laudă că acum a reușit. Mai târziu se dovedește că este doar bucuria deșartă a unui moment de scurtă durată. În realitate, însă, a pierdut și ea. Acest lucru îi va fi reamintit în mod constant de numele pe care ea însăși îl dă copilului.

Este o lecție importantă faptul că noi să nu ne numim copiii „Neftali”, pentru că copiii noștri să nu fie împovărați de certurile pe care le putem avea cu soțul nostru sau cu soția noastră sau cu frații și surorile noastre.

Cu toate greșelile lor, vedem în Leea și Rahela dorința de a avea copii (Psalmul 127.3). Astăzi este adesea altfel în cazul femeii moderne.

Geneza 30.9-13 | Fiii de la Zilpa

Geneza 30.9-13: Când a văzut Leea că a încetat să nască, a luat pe Zilpa, roaba sa, și a dat-o de soție lui Iacov. Și Zilpa, roaba Leei, a născut un fiu lui Iacov. Și Leea a zis: „Cu noroc!” Și i-a pus numele Gad. Și Zilpa, roaba Leei, a născut un al doilea fiu lui Iacov. Și Leea a zis: „Ferice de mine! pentru că fetele mă vor numi fericită”. Și i-a pus numele Așer.

Relația dintre Rahela și Leea este caracterizată de rivalitate. Acesta este rezultatul nerespectării instituirii de către Dumnezeu a căsătoriei dintre un bărbat și o femeie. Pericolul rivalității este întotdeauna mare atunci când facem comparații și credem că cealaltă persoană are mai mult decât noi. Acest lucru poate fi în domeniul material sau poate fi în domeniul spiritual.

Leea a fost martoră la toate acestea și recurge la același comportament josnic ca și Rahela. Se pare că ea are „succes”. În orice caz, ea află că foia s-a întors și că fericirea a intrat în viața ei. Ea arată acest lucru în numele pe care îl dă celor doi copii, pe care îi naște servitoarea ei, Zilpa. „Gad” înseamnă „fericire”, iar „Așer” înseamnă „stare fericită”.

Geneza 30.14-21 | Leah îl „curtează” pe Iacov

Geneza 30.14-21: Și Ruben a ieșit în zilele secerișului grâului și a găsit mandragore în câmp; și le-a adus mamei sale, Leea. Și Rahela i-a zis Leei: „Dă-mi, te rog, din mandragorele fiului tău”. Și ea i-a zis: „Puțin este că mi-ai luat bărbatul? Și vrei să iei și mandragorele fiului meu?” Și Rahela i-a zis: „De aceea, el să se culce cu tine la noapte pentru mandragorele fiului tău”. Și Iacov a venit de la câmp seara și Leea i-a ieșit înainte și a zis: „Vei intra la mine, pentru că, în adevăr, te-am cumpărat cu mandragorele fiului meu”. Și s-a culcat cu ea în noaptea aceea. Și Dumnezeu a ascultat pe Leea și ea a rămas însărcinată și a născut un al cincilea fiu lui Iacov. Și Leea a zis: „Dumnezeu m-a răsplătit, pentru că am dat pe roaba mea soțului meu”. Și i-a pus numele Isahar. Și Leea a rămas din nou însărcinată și a născut un al șaselea fiu lui Iacov. Și Leea a zis: „Dumnezeu m-a înzestrat cu o zestre bună; acum soțul meu va locui cu mine, pentru că i-am născut șase fii!” Și i-a pus numele Zabulon. Și, după aceasta, a născut o fată și i-a pus numele Dina.

Iacov, care pare în mod evident să aibă un caracter slab, se lasă pur și simplu să devină obiectul disputei dintre cele două soții ale sale. Nu citim nicăieri despre o apariție autoritară din partea lui pentru a le chema la ordine. El nu spune niciun cuvânt. Astfel, el își neglijează poziția de cap al familiei. În toată această situație neplăcută, el evită problemele. Cei care nu iau în serios rânduielile lui Dumnezeu nu au ochi pentru alte domenii de responsabilitate.

Femeile și copiii nu se duc la Iacov cu problemele lor. Ei rezolvă totul singuri. Rahela folosește un nou truc. În superstiția ei, ea crede că merele de dragoste (dudaim) o pot ajuta să atingă scopul pe care îl râvnește, și anume să aibă copii. Acest lucru a fost instigat de Ruben, fiul lui Leea. Posibil să se fi crezut că trezește sentimente erotice deosebite.

Cine i-a spus lui Ruben despre asta; care era planul său? Ne educăm noi copiii? Sau sunt ei educați de către colegii lor de clasă și de mass-media? Haideți să ascultăm cu ce vin copiii noștri acasă și ce limbaj folosesc și apoi să-i educăm în consecință. Din Geneza 35 putem trage concluzia prudentă că Ruben nu și-a gestionat sentimentele sexuale așa cum a vrut Dumnezeu (Geneza 35.22). În casa tatălui său, el nu a avut exemplul potrivit în această privință.

Rahela „cumpără” merele dragostei (dudaim) de la Leea și, ca „recompensă” pentru aceasta, Leea are voie să se „folosească” din nou de Iacov. Rahela crede, în mod superstițios, că aceste mere de dragoste o vor elibera de infertilitatea ei. Leea acționează, de asemenea, din superstiție. Ambele femei încearcă să dobândească binecuvântări prin artificii.

Când se naște un fiu din uniunea „dobândită”, Leea concluzionează în mod absurd că Dumnezeu a răsplătit-o („Isahar” înseamnă „răsplată”). Pe de altă parte, Dumnezeu este mai presus de această acțiune carnală și Își urmărește propria cale a harului. Dumnezeu ascultă, nu datorită, ci în ciuda acțiunilor ei. Când Leea primește încă un alt fiu, îl numește „Zabulon” (care înseamnă „locuință”), în așteptarea ca Iacov să cedeze în cele din urmă și să locuiască cu ea.

După șase fii, Leea naște o fiică ca al șaptelea copil, singura fiică a lui Iacov. Ea o numește „Dina”, ceea ce înseamnă „drept”. Nu auzim prea multe despre Dina. Ea este menționată doar în capitolul 34, într-o poveste în care joacă un rol important. Ea nu este menționată în binecuvântarea lui Iacov.

Geneza 30.22-24 | Rahela îl naște pe Iosif

Geneza 30.22-24: Și Dumnezeu Și-a adus aminte de Rahela și Dumnezeu a ascultat-o și i-a deschis pântecele. Și ea a rămas însărcinată și a născut un fiu și a zis: „Dumnezeu mi-a înlăturat disprețul”. Și i-a pus numele Iosif, zicând: „Domnul îmi va adăuga un alt fiu”.

Și Rahela primește, în sfârșit, copilul ei mult așteptat și dorit. Acesta nu este rezultatul unor mere de dragoste „cumpărate”, ci o lucrare a lui Dumnezeu. Rahela recunoaște acest lucru și Îi dă slavă lui Dumnezeu pentru aceasta. Ea spune: *Dumnezeu* mi-a luat rușinea, *El* a făcut acest lucru.

Pe fiul care s-a născut îl numește „Iosif”, ceea ce înseamnă „El va adăuga”. El este, de asemenea, un copil al rugăciunii, pentru că Dumnezeu a „auzit-o” pe Rahela. Acest fiu ocupă un loc special. În multe privințe, el este o imagine frumoasă a Domnului Isus, așa cum vom vedea mai târziu.

Geneza 30.25-36 | Iacov își dobândește turma

Geneza 30.25-36: Și a fost așa: după ce a născut Rahela pe Iosif, Iacov a zis lui Laban: „Dă-mi drumul să mă duc la locul meu și în țara mea. Dă-mi soțiile pentru care ți-am slujit și copiii și să plec, pentru că știi ce slujbă ți-am făcut”. Și Laban i-a zis: „Te rog, dacă am căpătat favoare în ochii tăi, zăbovește! Am descoperit că Domnul m-a binecuvântat datorită ție”. Și i-a zis: „Hotărăște-mi plata ta și ți-o voi da”. Și el i-a zis: „Știi cum ți-am slujit și ce au ajuns vitele tale sub grija mea. Pentru că ce aveai înainte de venirea mea era puțin și a crescut până la o mulțime și Domnul te-a binecuvântat la fiecare pas al meu. Și acum, când să lucrez și pentru casa mea?” Și el i-a zis: „Ce să-ți dau?” Și Iacov i-a zis: „Să nu-mi dai nimic. Dacă-mi vei face lucrul acesta, din nou îți voi paște și îți voi păzi oile. Voi trece astăzi prin toată turma ta și voi despărți de acolo orice oaie peștiță și pătată și orice miel negru dintre miei și ce este pătat și peștiț printre capre: și aceasta să fie plata mea. Și dreptatea mea va răspunde pentru mine în viitor, când vei veni pentru plata mea, înaintea feței tale: tot ce nu este peștiț și pătat între capre și negru între miei se va socoti furat, dacă va fi la mine”. Și Laban i-a zis: „Iată, fie după cuvântul tău!” Și a despărțit în ziua aceea țapii bălțați și pătați și toate caprele peștițe și pătate, toate care aveau ceva alb și tot ce era negru între miei și le-a dat în mâna fiilor săi. Și a pus cale de trei zile între el și Iacov. Și Iacov păștea restul turmei lui Laban.

După ce s-a născut Iosif, Iacov vrea să se întoarcă în țara sa. Din punct de vedere spiritual, este la fel în viața credinciosului: când Domnul Isus (despre care Iosif este o imagine foarte frumoasă) începe să locuiască în inima sa, el dorește să se bucure de binecuvântările din locurile cerești. Iacov trăiește copilul pe care l-a avut Rahela ca pe o binecuvântare specială.

Laban recunoaște că Dumnezeu l-a binecuvântat de dragul lui Iacov. În termeni profetici, acest lucru este de asemenea adevărat: oricine îl tratează bine pe Israel, poporul lui Dumnezeu, va experimenta binecuvântări din partea lui Dumnezeu în schimb.

După ce Iacov a spus că vrea să plece, Laban îl întreabă pe Iacov ce dorește ca răsplată. El face acest lucru pentru a-l lega pe Iacov de el încă puțin timp. Nu lași să plece pur și simplu pe cineva care este o astfel de binecuvântare. Iacov vrea să mai rămână o vreme să lucreze. Ca recompensă, el cere vite. El decide ce fel de vite ar trebui să fie. Laban este de acord cu acest lucru.

Dar Laban este isteț și ia măsuri ca vitele lui Iacov să fie pentru el însuși. El ia toți berbecii vârgați și pătați, toate caprele vârgate și pătate și toate oile de culoare închisă dintre cele pe care le negociase Iacov ca plată și le pune în grija fiilor săi.

De asemenea, el pune între el și Iacov o zonă de siguranță de trei zile de călătorie. Făcând acest lucru, el împiedică să existe o încrucișare între animalele pe care le-a pus deoparte și cele aflate în grija lui Iacov. Astfel, nu există nicio șansă ca în turma lui Iacov să se nască berbeci sau capre vârgate și pătate sau o oaie neagră, care ar fi apoi pierdute pentru el.

Geneza 30.37-43 | Șmecheria lui Iacov

Geneza 30.37-43: Și Iacov și-a luat nuiele verzi de plop și de migdal și de paltin și, jupuindu-le de scoartă, a făcut pe ele creștături albe, încât se vedea albul care era pe nuiele. Și el punea nuielele pe care le jupuia de scoartă înaintea turmei, în jgheburile din adăpătoarele unde veneau oile să bea; și ele erau în călduri când veneau să bea. Și oile erau în călduri înaintea nuielelor și oile fătau miei bălțați, pestriți și pătați. Și Iacov despărțea mieii și abătea fețele oilor din turma lui Laban către cele negre și bălțate; și a pus turmele sale la o parte și nu le-a pus cu oile lui Laban. Și a fost așa: de câte ori oile cele mai tari se încălzeau, Iacov punea nuielele în jgheaburi înaintea ochilor turmei, ca să intre în călduri înaintea nuielelor. Și când oile erau slabe, nu le punea. Și astfel cele slabe erau ale lui Laban, iar cele tari, ale lui Iacov. Și omul acesta s-a îmbogățit foarte mult și a avut multe oi și robi și roabe și cămile și măgari.

După negocieri, vechiul Iacov iese din nou la iveală. El procedează cu viclenie pentru a pune în posesia sa cât mai multe vite ale lui Laban. Iacov este cinstit într-un fel, căci nu fură, dar nici sincer nu este. El crede că ramurile decojite sunt un mijloc de a-și mări turma.

Cu toate acestea, Dumnezeu îl lasă să vadă în vis cum a ajuns cu adevărat la turma sa (Geneza 31.10-12). Nu de bețe, ci de berbeci Se folosește Dumnezeu. Superstiția lui Iacov nu a adăugat nici măcar un singur animal la turma sa. Dumnezeu era cu Iacov, dar Iacov nu era încă cu Dumnezeu. Cu toate acestea, Dumnezeu era preocupat cu Iacov pentru a-l aduce la acest țel.

Geneza 31

Geneza 31.1-13 | Iacov trebuie să se întoarcă

Geneza 31.1-13: Și el a auzit cuvintele fiilor lui Laban care ziceau: „Iacov a luat tot ce era al tatălui nostru și din ceea ce era al tatălui nostru și-a agonisit el toată avuția aceasta”. Și Iacov s-a uitat la fața lui Laban și, iată, ea nu era față de el ca mai înainte. Și Domnul a zis lui Iacov: „Întoarce-te în țara părinților tăi și la rudele tale; și Eu voi fi cu tine”. Și Iacov a trimis și a chemat pe Rahela și pe Leea la câmp, la turma lui. Și le-a zis: „Văd că fața tatălui vostru nu este față de mine ca mai înainte. Dar Dumnezeu tatălui meu a fost cu mine. Și voi înșivă știți că am slujit tatălui vostru cu toată puterea mea. Și tatăl vostru m-a înșelat și de zece ori mi-a schimbat plata. Însă Dumnezeu nu l-a lăsat să-mi facă rău. Dacă zicea astfel: «Cele peștițe vor fi plata ta!», atunci toate oile fătau miei peștiți; dacă zicea astfel: «Cele bălțate vor fi plata ta!», atunci toate oile fătau miei bălțați. Și Dumnezeu a luat vitele tatălui vostru și mi le-a dat mie. Și a fost așa: pe timpul împerecherii turmelor, eu mi-am ridicat ochii și am văzut în vis și, iată, berbecii care săreau pe oi erau bălțați, peștiți și pătați. Și Îngerul lui Dumnezeu mi-a zis în vis: «Iacove!» Și eu am zis: «Iată-mă!» Și El mi-a zis: «Ridică-ți acum ochii și vezi: toți berbecii care sar pe oi sunt bălțați, peștiți și pătați; pentru că am văzut tot ce-ți face Laban. Eu sunt Dumnezeu din Betel, unde ai uns un stâlp, unde Mi-ai făcut o promisiune. Acum ridică-te, ieși din țara aceasta și întoarce-te în țara rudelor tale»”.

Fiii lui Laban sunt la fel de lacomi ca și tatăl lor. Ei sunt geloși pe bunurile lui Iacov și le văd ca și cum nu le-ar fi primit. Ei uită că Dumnezeu a fost bun cu ei din cauza lui Iacov (Geneza 30.27). La fel, prosperitatea poporului Israel a fost întotdeauna un motiv de ură din partea popoarelor din jur.

Fiii lui Laban percep acest lucru ca pe un furt. Ei își exprimă nemulțumirea, care se poate citi și pe fața tatălui lor. Iacov acordă atenție la fața lui Laban. Și noi trebuie să facem la fel. Adesea, fețele reflectă starea sufletului (Neemia 2.2). Cum apare fața noastră? Expresia feței noastre trebuie să fie autentică, nu o fățarnicie (Matei 6.16a).

DOMNUL îi vorbește lui Iacov și îi amintește de jurământul pe care i-l făcuse (Geneza 28.20-22). Anterior, El i se arătase în vis și îi vorbise în acel vis (Geneza 28.12,13). Aici El îi vorbește direct pentru prima dată. În total, Dumnezeu îi vorbește lui Iacov de șapte ori (Geneza 28.13; 31.3,11; 32.24; 35.1,9-13; 46.2).

Iacov discută problema cu soțiile sale. Acesta este un lucru bun. Așa trebuie ca un bărbat să discute cu soția sa despre ceea ce plănuiește și să o implice în hotărârile sale. El îi atrage atenția asupra modului în care Dumnezeu a fost preocupat cu el și a purtat de grijă pentru el. El îi dă slavă lui Dumnezeu.

Geneza 31.14-21 | Iacov fuge

Geneza 31.14-21: Și Rahela și Leea au răspuns și i-au zis: „Avem noi parte sau moștenire în casa tatălui nostru? Nu suntem noi socotite de el ca străine? Pentru că ne-a vândut și chiar ne-a mâncat de tot argintul. Pentru că toată avuția pe care a luat-o Dumnezeu de la tatăl nostru este a noastră și a copiilor noștri. Acum dar, fă tot ce ți-a zis Dumnezeu”. Atunci Iacov s-a ridicat și și-a pus fiii și soțiile pe cămile. Și a luat toate vitele sale și toate bunurile sale, pe care le strânsese, vitele pe care și le agonisise în Padan-Aram, ca să meargă la Isaac, tatăl său, în țara Canaanului. Și Laban se duse ca să-și tundă oile. Și Rahela a furat terafimii care erau

ai tatălui ei. Și Iacov a înșelat inima lui Laban arameul, pentru că nu i-a spus că avea să fugă. Și a fugit cu tot ce avea și s-a ridicat și a trecut râul și și-a îndreptat fața spre muntele Galaad.

Iacov le oferă soțiilor sale posibilitatea de a-și exprima părerile despre ceea ce le-a spus. El le ia în serios. Acesta este un exemplu pentru bărbatul căsătorit de astăzi. El face bine să asculte preocupările soției sale. Rahela și Lea îl încurajează să facă ceea ce a spus Dumnezeu. Aici ele îi sunt de un real ajutor, chiar dacă motivele lor nu sunt cele mai nobile. Ele sunt de partea lui Iacov, pentru că îl cunosc pe tatăl lor, în timp ce, de fapt, ele arată spiritul tatălui lor. Ele aleg ceea ce este cel mai avantajos pentru ele.

Când pleacă, vedem grija lui Iacov pentru copiii și soțiile sale, punându-i pe cămile, în timp ce el însuși are grijă de turmă. În același timp, Iacov nu este conștient de ceea ce se întâmplă în familia sa. El nu știe că Rahela fură idolii tatălui ei. Acest lucru sugerează că Rahela este încă atașată cu inima de idoli, lucru care îi este ascuns lui Iacov. Contactul cu Rahela nu pare să fi fost profund. Este întotdeauna un lucru rău, atunci când o soție face ceva ce ține ascuns soțului ei. Spune ceva despre relație, și anume că soțul și soția trăiesc cot la cot.

Ei dispar în liniște, în secret, după rețeta „bătrânului” Iacob. În versetul 20, Scriptura numește acest lucru „a înșelat” sau, după cum este redat într-o altă traducere, „a furat”. La el există întotdeauna o alternanță între a recunoaște mâna lui Dumnezeu în viața sa și a face ce-i place. Putem face ceva cu Dumnezeu în timp ce acționăm din motive egoiste.

De exemplu, dacă îi împrumutăm pe alții pentru că au nevoie, este bine. Dar dacă facem acest lucru pentru că așteptăm ceva în schimb, care ne va îmbogăți, este greșit (Luca 6.35). O astfel de acțiune arată o lipsă de încredere în Dumnezeu, că El ne va asigura hrana, dacă Îl ascultăm.

Geneza 31.22-30 | Laban îl urmărește pe Iacov

Geneza 31.22-30: Și, a treia zi, i s-a spus lui Laban că Iacov fugise. Și el și-a luat frații cu sine și l-a urmărit cale de șapte zile și l-a ajuns pe muntele Galaad. Și Dumnezeu a venit la Laban arameul noaptea, într-un vis, și i-a zis: „Ferește-te să vorbești lui Iacov, fie bine, fie rău”. Și Laban a ajuns pe Iacov; și Iacov își întinsese cortul pe munte. Și Laban și-a așezat și el tabăra cu frații săi pe muntele Galaad. Și Laban a zis lui Iacov: „Ce ai făcut de mi-ai înșelat inima și mi-ai luat fiicele ca pe niște captive, cu sabia? Pentru ce ai fugit pe ascuns și m-ai furat și nu mi-ai spus, ca să te fi condus cu bucurie și cu cântece, cu tamburină și cu harfă, și nu m-ai lăsat să-mi sărut fiii și fiicele? Acum ai lucrat nebunește. Și este în puterea mâinii mele să vă fac rău; însă Dumnezeul tatălui vostru mi-a vorbit ieri noapte, zicând: «Ferește-te să vorbești lui Iacov, fie bine, fie rău». Și acum, odată ce ai plecat, pentru că te topești de dor după casa tatălui tău, pentru ce mi-ai furat dumnezeii?”

Dumnezeu cunoaște intenția lui Laban și vine la el în vis. Îl avertizează să nu-i vorbească lui Iacov „nici de bine, nici de rău”, adică să nu spună nimic care l-ar putea face pe Iacov să-și schimbe planul (compară cu Geneza 24.50). Dumnezeu nu-i permite lui Laban să-l manipuleze sau să-l înșele pe Iacov. Dumnezeu nu face acest lucru, până când Laban nu îl ajunge din urmă pe Iacov, astfel încât totul să fie încă viu în mintea lui, când ajunge la Iacov.

Din ceea ce spune Laban, este clar că el este un ipocrit. El îi reproșează lui Iacov că a plecat fără să-i dea ocazia de a-l lăsa să plece într-un mod demn. Oamenii care au intenții rele, dar sunt împiedicați să le pună în aplicare, denaturează întotdeauna faptele. Ei spun despre ei înșiși că sunt plini de intenții bune și insinuează că ceilalți au intenții rele. Așa-zisele defecte, pe care le percep la ceilalți, sunt amplificate și mult exagerate cu scopul de a-și ascunde propriile intenții rele.

Nici măcar nu a avut ocazia să-și sărute copiii de rămas bun. De parcă ar fi fost un tată atât de bun! El a acționat întotdeauna din interes personal, atât de mult încât fiicele sale se simt tratate ca niște străine și vândute de el (versetul 15).

Motivul mai profund al urmăririi este că Laban și-a pierdut zeii casei. Acest lucru îl face să se simtă neprotejat și nesigur (compară cu Judecători 18.24). Faptul că Iacov i-a luat fiicele și vitele este un lucru. Dar faptul că i-a luat și zeii casei sale este un lucru care merge prea departe. Poate că Iacov se va întoarce la un moment dat și îi va fura toate bunurile. Acest lucru s-ar putea întâmpla cu ușurință, pentru că acum este fără protecție. Mai târziu vedem că, deoarece nu poate găsi idolii, face un legământ cu Iacov (versetele 43-53) pentru a-l ține pe acest om neplăcut în ochii lui departe de teritoriul său.

De altfel, ce nebunie este să numești un zeu ca ceva ce poate fi furat. Se poate aștepta cineva la protecție din partea unor zei, care nu sunt capabili nici măcar să se protejeze pe ei înșiși? Cu toate acestea, mulți oameni își asociază fericirea cu o amuletă, pe care o poartă, și se simt vulnerabili dacă nu o au la ei sau chiar dacă au pierdut-o. Adevărata fericire constă în a-L cunoaște pe adevăratul Dumnezeu și în a experimenta protecția Sa, care nu îi dezamăgește niciodată pe toți cei care Îl cheamă cu credință.

Geneza 31.31-35 | Terafimii la Rahela

Geneza 31.31-35: Și Iacov a răspuns și a zis lui Laban: „Pentru că mă temeam; pentru că ziceam: «Ca nu cumva să-mi răpești fiicele tale». La oricine vei găsi dumnezeii tăi – acela să nu trăiască. În fața fraților noștri recunoaște ce este al tău la mine și ia-ți-l”. Pentru că Iacov nu știa că Rahela îi furase. Și Laban a intrat în cortul lui Iacov și în cortul Leei și în cortul celor două roabe și n-a găsit. Și a ieșit din cortul Leei și a intrat în cortul Rahelei. Și Rahela luase terafimii și-i pusese sub șaua cămilei și ședea deasupra lor. Și Laban a scotocit în tot cortul, dar n-a găsit. Și ea a zis tatălui său: „Să nu fie mânie în ochii Domnului meu că nu mă pot ridica înaintea ta, pentru că mi-a venit rânduiala femeilor”. Și a căutat cu grijă, dar n-a găsit terafimii.

Iacov spune adevăratul motiv al fugii sale. Îi era teamă că Laban îi va lua soțiile, obligându-l astfel să rămână cu el. Îl cunoscuse pe Laban. În ceea ce privește zeii pe care Laban credea că i-a luat: Iacov pronunță blestemul că cel la care vor fi găsiți nu va trăi. Aici el vorbește cu mare siguranță de sine, dar în necunoștință de cauză despre situația reală din familia sa. Este o lecție pentru noi să nu ne grăbim și să nu ne pripim în a folosi cuvinte mari, oricât de convinși am fi că avem dreptate.

La fel cum Iacov „fură” în secret de la Laban, Rahela fură în secret terafimii. Rahela se comportă ca un adevărat „Iacov”, un înșelător. Iar Iacov nu știa acest lucru (versetul 32). Din nou, Iacov eșuează în calitate de cap de familie; el nu știe ce intră în casa lui - în acest caz, prin intermediul soției sale preferate. Știm și noi ce intră în casa noastră? Avem ochi pentru lucrurile oculte care pot intra în casa noastră cu noi?

Rahela nu era liberă de idolatria din casa părintească. Evident, nici Iacov nu știa asta; nu cunoștea punctul slab al soției sale. Cunoaștem noi punctele slabe ale celuilalt și ne ajutăm unul pe celălalt să nu cedăm în fața lor?

Pe lângă furt și idolatrie, Rahela se face vinovată și de înșelăciune. Ea spune că îi vine ciclul și de aceea nu se poate ridica. Așa că furtul rămâne nedescoperit și răul în casă. Un păcat rezultă din celălalt, atunci când primul nu este mărturisit.

Geneza 31.36-42 | Iacov face reproșuri lui Laban

Geneza 31.36-42: Și Iacov s-a mâniat și s-a certat cu Laban. Și Iacov a răspuns și a zis lui Laban: „Care este vina mea? Care este păcatul meu, de m-ai urmărit cu aprindere? Când mi-ai scotocit toate bunurile, ce ai găsit din toate bunurile casei tale? Pune-le aici înaintea fraților mei și fraților tăi și să judece ei între noi amândoi. În acești douăzeci de ani am fost cu tine: oile tale și caprele tale n-au lepădat și n-am mâncat berbecii turmelor tale. Pe cea sfâșiată nu ți-am adus-o acasă; paguba aceea eu am suferit-o; ai cerut-o din mâna mea, fie că se furase ziua, fie că se furase noaptea. Așa eram: mă mistuia căldura ziua și frigul noaptea; și somnul meu fugea de la ochii mei. În acești douăzeci de ani am fost în casa ta: ți-am slujit paisprezece ani pentru cele două fiice ale tale și șase ani pentru oile tale; și de zece ori mi-ai schimbat plata. Dacă n-ar fi fost cu mine Dumnezeu tatălui meu, Dumnezeu lui Avraam și Acela de care se teme Isaac, hotărât că acum mi-ai fi dat drumul fără nimic. Dumnezeu a văzut întristarea mea și truda mâinilor mele și te-a muștră ieri noapte”.

Când căutările lui Laban au rămas fără succes, Iacov se înfurie. El se apără și îi reproșează lui Laban pentru acțiunile sale egoiste. Acest lucru nu ar fi fost necesar, dacă el ar fi pus totul în liniște în mâna lui Dumnezeu. Domnul Isus este exemplul nostru: El s-a predat Celui care judecă cu dreptate (1 Petru 2.23). Dar dacă nu trăim cu Domnul Isus, ne vom apăra cu înverșunare împotriva acuzațiilor false. Îl vom ocări pe celălalt.

Acestea pot fi justificate, ca în cazul lui Iacov, dar mânia noastră este mai ales din cauza mândriei noastre rănite. Uităm atunci atât de ușor că noi înșine nu am acționat întotdeauna destul de corect și că i-am dezavantajat pe ceilalți într-un mod material sau spiritual. Putem spune ceva rău despre altcineva, pentru a ne face pe noi înșine să arătăm mai bine.

Din spusele lui Iacov, care nu sunt infirmate de Laban, se pare că Iacov a muncit din greu și s-a zbatut mult de dragul șefului său deloc ușor. El nu s-a menajat și nici nu și-a înșelat șeful. De asemenea, ele arată marea lui răbdare în a suporta acțiunile adesea nedrepte ale șefului său Laban. Nu s-a revoltat, ci s-a supus nedreptății (compară cu 1 Petru 2.18). În plus, a avut și experiența că Dumnezeu i-a făcut dreptate.

Iacob vorbește despre Dumnezeu ca despre "Dumnezeul tatălui meu, Dumnezeu lui Avraam", adică Dumnezeu în care Avraam s-a încrezut. De asemenea, el vorbește despre Dumnezeu ca fiind "frica lui Isaac". În momentul în care Iacov spune acest lucru, Isaac este încă în viață, iar reverența față de Dumnezeu se manifestă în viața lui.

Geneza 31.43-54 | Legământul dintre Iacov și Laban

Geneza 31.43-54: Și Laban a răspuns și a zis lui Iacov: „Fiicele sunt fiicele mele și copiii sunt copiii mei și turmele sunt turmele mele și tot ce vezi este al meu. Și ce pot face astăzi acestor fiice ale mele sau fiilor lor, pe care i-au născut? Și acum vino să facem legământ, eu și tu, și el să fie mărturie între mine și tine”. Și Iacov a luat o piatră și a pus-o ca stâlp. Și Iacov a zis fraților săi: „Adunați pietre”. Și au adunat pietre și le-au făcut o movilă. Și au mâncat acolo, pe movilă. Și Laban a numit-o Iegar-Sahaduta, iar Iacov a numit-o Galed. Și Laban i-a zis: „Această movilă este astăzi mărturie între mine și tine”. De aceea i s-a pus numele Galed și Mițpa, pentru că a zis: „Domnul să vegheze între mine și tine, când vom fi ascunși unul de altul. Dacă vei asupri pe fiicele mele și dacă vei lua soții în afară de fiicele mele, nici un om nu este cu noi: vezi, Dumnezeu este martor între mine și tine!”. Și Laban a zis lui Iacov: „Iată această movilă și iată stâlpul pe care l-am ridicat între mine și tine. Această movilă să fie mărturie și stâlpul să fie mărturie că eu nu voi trece peste această movilă la tine și că tu nu vei trece peste această movilă și peste acest stâlp la mine spre a face rău. Dumnezeu lui Avraam și Dumnezeu lui Nahor, Dumnezeu tatălui lor, să judece între noi!” Și Iacov a

jurat pe Acela de care se teme Isaac, tatăl său. Și Iacov a înjunghiat o jertfă pe munte și a chemat pe frații săi să mănânce pâine: și au mâncat pâine și au rămas noaptea pe munte.

Laban se referă la fiicele sale, spre copiii lor și spre vite și îi numește pe toți ai lui, ca și cum ar avea pentru ei vreo dragoste sau afecțiune demnă de menționat. Oamenii lipsiți de dragoste naturală își vor declara în mod explicit dragostea, dacă aceasta le servește intereselor lor. În plus, este și complet nejustificată, deoarece Iacov a muncit din greu pentru asta și a primit-o ca o recompensă. Dar o persoană lumească nu renunță cu ușurință la proprietatea sa, chiar dacă aceasta este transmisă în familie. Inima rămâne atașată de ea.

Laban propune să încheie un legământ, iar Iacov alege semnul pentru acesta. Laban are avantaje prin acest legământ, pentru Iacov nu este necesar. Prin acest legământ, Laban vrea să creeze certitudinea că Iacov nu se va mai întoarce niciodată la el. El vrea să scape de el pentru totdeauna. De asemenea, el se angajează să nu treacă niciodată acest semn pentru a merge la Iacov. Numeroasele cuvinte pe care Laban le folosește sunt o acoperire a caracterului său pe care nu te poți bizui. El îi cere lui Iacov lucruri pe care el însuși nu le-a îndeplinit.

Laban dă un nume grămezii ridicate, iar Iacov îi dă un nume, fiecare în limba sa proprie. Laban îi dă un nume aramaic „Iegar Sahaduta”, iar Iacov îi dă numele „Galed” în ebraică. Semnificația este aceeași: „movilă a mărturiei”. Amândoi vorbesc propria lor limbă, diferită una de cealaltă. Limba omului din lume este diferită de limba credinciosului. Iar Iacov era un credincios. Laban dă grămezii un nume suplimentar. El face acest lucru în ebraică, „Mițpa”, care înseamnă „turn de veghe”. Aici este trasată linia, pe care niciunul nu trebuie să o treacă.

Și într-un alt mod se arată diferența dintre omul lumii, Laban, și credinciosul Iacov. Fiecare vorbește despre Dumnezeu în felul său (versetul 53). Laban vorbește despre El, ca despre un Dumnezeu care se potrivește gustului său, iar Iacov Îl mărturisește pe adevăratul Dumnezeu, care vrea ca Iacov să acționeze după gustul Său. Faptul că el Îl mărturisește pe adevăratul Dumnezeu îl vedem și în jertfa pe care o face (versetul 54). El Îl include pe Dumnezeu în acest acord, dându-și seama că acest lucru este posibil doar prin jertfă.

Încă o dată, el vorbește despre Dumnezeu ca fiind „teama tatăl său, Isaac”, adică Dumnezeul de care se teme tatăl său Isaac, care nu a slujit niciodată altor dumnezei. Este important să ne amintim, atunci când intrăm în contact cu alte servicii de cult, care fac referire și la Dumnezeul lui Avraam (islam), că există un singur Dumnezeu adevărat: Acesta este Dumnezeul care S-a revelat în Fiul Său Isus Hristos.

Geneza 32

Geneza 32.1-2 | O tabără a lui Dumnezeu

Geneza 31.55: Și Laban s-a sculat dis-de-dimineață și și-a sărutat nepoții și fiicele și i-a binecuvântat. Și Laban a plecat și s-a întors la locul său.

Geneza 32.1-2: Și Iacov a plecat pe drumul său și l-au întâmpinat îngerii lui Dumnezeu. Și, când i-a văzut, Iacov a zis: „Aceasta este tabăra lui Dumnezeu!” Și a pus numele locului aceluia: Mahanaim.

Iacov se află în drum spre țara sa. Pe măsură ce face acest lucru, trecutul său îi apare în mod viu în fața ochilor. Teama de a se afla față în față cu Esau este din nou prezentă. Dar înainte de a avea loc o întâlnire cu Esau, el are parte de o altă întâlnire. El se întâlnește cu îngerii ai lui Dumnezeu. Dumnezeu a trimis acești mesageri ca o încurajare pentru Iacov (2 Împărați 6.17).

Dumnezeu îl caută mereu pe Iacov, dar Iacov îl caută foarte puțin. Dumnezeu îl protejase pe Iacov de Laban, atunci când acesta îl urmărea cu intenții rele. Acum pericolul amenință din nou, și din nou protecția lui Dumnezeu este acolo.

Această apariție a îngerilor la întoarcerea sa în țară amintește de scara cu îngerii, pe care a văzut-o când a părăsit țara. Deja atunci era o încurajare să îi vadă. Căci Dumnezeu i-a spus că oriunde ar merge, El îl va păzi și îl va aduce în siguranță înapoi în țară (Geneza 28.15).

„Mahanaim” înseamnă „două tabere”. Iacov vede o armată în fața lui și o armată în spatele lui, sau vede o armată în stânga lui și una în dreapta lui. În orice caz, el este înconjurat de protecția lui Dumnezeu și nu trebuie să se teamă.

Geneza 32.3-6 | Iacov trimite mesageri la Esau

Geneza 32.3-6: Și Iacov a trimis soli înaintea feței sale la Esau, fratele său, în țara Seir, în câmpia Edomului. Și le-a poruncit, zicând: „Așa veți vorbi lui Esau, domnul meu: «Așa vorbește Iacov, robul tău: Am locuit temporar la Laban și am rămas până acum. Și am boi și măgari, oi și robi și roabe; și am trimis să spună domnului meu, ca să capăt favoare în ochii tăi». Și solii s-au întors la Iacov, zicând: „Am ajuns la fratele tău, la Esau; și chiar el vine în întâmpinarea ta și patru sute de bărbații sunt cu el”.

Iacov nu mai este urmărit de Laban, ci îl are pe Esau în fața lui. Pentru a răspunde pentru el însuși și, de asemenea, pentru a testa dispoziția lui Esau, Iacov trimite mesageri la Esau. Aceștia urmau să-i spună că Iacov nu a fost un vagabond, ci că a locuit la unchiul Laban tot timpul cât a fost plecat. De asemenea, îi pune să le spună că a devenit bogat, astfel încât nu mai are nevoie să-i ceară favoruri lui Esau. El nu se întoarce acasă ca un „fiu risipitor”.

Geneza 32.7-8 | Tacticile lui Iacov

Geneza 32.7-8: Atunci Iacov s-a temut foarte mult și s-a tulburat; și a despărțit pe oamenii care erau cu el, și oile, și boii, și cămilele, în două cete. Și a zis: „Dacă va veni Esau la o ceată și o va bate, atunci cealaltă ceată care a rămas va scăpa”.

În ciuda încurajărilor din partea lui Dumnezeu, vedem cât de puțină încredere are Iacov. Îi este foarte teamă. Conștiința lui vorbește pentru că și-a trădat fratele și știe că Esau a vrut să-l ucidă. Mesajul că Esau este pe drum pare să spună că părerea lui Esau despre Iacov nu s-a schimbat.

El acționează din nou pe cont propriu. Își calculează opțiunile și își ajustează strategia în funcție de ele.

Nu este nimic greșit în a acționa, dacă o face numai pe baza unui mandat de la Dumnezeu și nu de teama unor evenimente temute. În acest din urmă caz, este vorba de o acțiune voită de sine, în care cineva se încrede mai mult decât în Dumnezeu. Credința nu planifică, ci are încredere.

Geneza 32.9-12 | Rugăciunea lui Iacov

Geneza 32.9-12: Și Iacov a zis: „Dumnezeul tatălui meu Avraam și Dumnezeul tatălui meu Isaac, Doamne, care mi-ai zis: «Întoarce-te în țara ta și la rudele tale și-ți voi face bine», eu sunt nevrednic de cea mai mică dintre toate îndurărilor și de tot adevărul pe care l-ai arătat robului Tău, pentru că am trecut cu toiagul meu peste acest Iordan și acum am ajuns două cete. Scapă-mă, Te rog, din mâna fratelui meu, din mâna lui Esau; pentru că mă tem de el, ca nu cumva să vină și să mă lovească pe mine, pe mama cu copiii. Și Tu ai zis: «Cu adevărat îți voi face bine și voi face sămânța ta ca nisipul mării, care nu se poate număra datorită mulțimii»”.

Iacov se folosește de Dumnezeu ca de un fel de ajutor de urgență. El se roagă atunci când nevoia este mai mare, dar numai după ce a încercat să evite dezastrul prin propriile inițiative. În strigătul său către Dumnezeu, ca fiind Cel care i-a dat porunca de a se întoarce în țara sa și la familia sa, poate exista ceva asemănător unui reproș la adresa lui Dumnezeu. Din vina lui Dumnezeu, s-ar putea părea, a ajuns în această situație.

De altfel, atitudinea lui din versetul 9 este foarte frumoasă. El recunoaște harul și credințioșia lui Dumnezeu în viața lui de până acum. S-a mutat ca un om singur, iar acum este atât de bogat încât a devenit două plutoane. Aceasta face aluzie la cele două tabere de îngeri pe care le-a văzut în versetele 1 și 2. Pentru extinderea familiei și a posesiunilor sale, el dă slavă lui Dumnezeu.

De frica lui Esau, el strigă la Dumnezeu să îl salveze. Îi spune lui Dumnezeu tot ceea ce Esau a plănuțit, adică ceea ce crede că va face Esau. El vede că urmează un masacru nemilos al familiei sale, fără ca mamele și copiii lor să fie cruțați. Conștiința celui care nu are încredere deplină în Dumnezeu vede imediat și pieirea în amenințările care se apropie.

Geneza 32.13–21 | Un cadou pentru Esau

Geneza 32.13–21: Și a rămas acolo în noaptea aceea; și a luat din tot ce i-a căzut în mână un dar pentru Esau, fratele său: două sute de capre și douăzeci de țapi; două sute de oi și douăzeci de berbeci; treizeci de cămile alăptătoare și mânjii lor; patruzeci de vaci și zece tauri; douăzeci de măgărițe și zece măgăruși. Și le-a dat în mâna robilor săi, fiecare turmă în parte. Și a zis robilor săi: „Treceți înaintea mea și lăsați o depărtare între turmă și turmă”. Și a poruncit celui dintâi, zicând: „Dacă te va întâlni fratele meu, Esau, și te va întreba, zicând: «Al cui ești și unde mergi și ale cui sunt acestea dinaintea ta?», atunci să-i spui: «Ale robului tău, Iacov: este un dar trimis domnului meu, Esau; și, iată, și el este după noi!»” Și a poruncit și celui de-al doilea și celui de-al treilea și tuturor care mergeau după turme, zicând: „Cu aceste cuvinte să vorbiți lui Esau, când îl veți găsi. Și veți mai spune: «Iată, robul tău, Iacov, este după noi»”. Pentru că el își zicea: „Îl voi potoli cu darul care merge înaintea mea și apoi voi vedea fața lui; poate mă va primi”. Și darul a trecut înaintea lui, iar el a rămas noaptea aceea în tabără.

Chiar și după rugăciunea sa, Iacov rămâne ocupat cu măsurile de precauție. Cu siguranță că acest lucru arată că el nu are cu adevărat încredere că DOMNUL este capabil să-l protejeze. Iacov,

dar și poporul, trebuie să învețe că salvarea de pericol vine prin credința în Dumnezeu, nu prin oferirea unui dar dușmanului, pentru a-l face mai îngăduitor.

Atitudinea lui Iacov față de Esau este caracterizată de supunere măgulitoare. Acesta este rezultatul unei conștiințe necurate. El se numește pe sine însuși „robul tău” în fața lui Esau (versetele 5,19,21). Dacă ar fi fost în comuniune cu Dumnezeu, nu ar fi trebuit să se teamă. Dar pentru ca acest lucru să se întâmple, trebuie să existe un Peniel în viața lui.

Geneza 32.22- 32 | Iacov se luptă cu Dumnezeu

Geneza 32.22- 32: Și s-a sculat în noaptea aceea și a luat pe cele două soții ale sale și pe cele două roabe ale sale și pe cei unsprezece copii ai săi și a trecut vadul Iabocului. Și i-a luat și i-a trecut peste pârau și a trecut ce avea. Și Iacov a rămas singur; și un om s-a luptat cu el până în revărsatul zorilor. Și, când a văzut că nu-l învinge, i-a atins încheietura șoldului; și s-a scrântit încheietura șoldului lui Iacov, pe când se lupta cu el. Și i-a zis: „Lasă-mă să mă duc, pentru că se revarsă zorile”. Și el a zis: „Nu te voi lăsa să te duci, decât dacă mă vei binecuvânta”. Și i-a zis: „Care îți este numele?” Și el a spus: „Iacov”. Și a zis: „Numele tău nu se va mai numi Iacov, ci Israel, pentru că te-ai luptat cu Dumnezeu și cu oameni și ai învins”. Și Iacov l-a întrebat și a zis: „Spune-mi, te rog, numele tău”. Și el a zis: „Pentru ce mă întrebi de numele meu?” Și l-a binecuvântat acolo. Și Iacov a pus locului aceluia numele Peniel: „Pentru că am văzut pe Dumnezeu față în față, și sufletul meu a fost scăpat”. Și răsărea soarele peste el când trecea de Peniel; și schiopăta din șoldul său. De aceea, până în ziua aceasta, fiii lui Israel nu mănâncă tendonul încheieturii șoldului, pentru că El a atins pe Iacov la încheietura șoldului, peste tendon.

După toate pregătirile sale pentru a scăpa de un (presupus) dezastru, de care se teme Iacov în întâlnirea cu Esau, Iacov este în cele din urmă lăsat singur. Acesta este momentul ca Dumnezeu să se ocupe personal de el. Iacov trebuie să învețe că nu Esau, ci Dumnezeu este adevăratul său adversar. Urmează o bătălie (compară cu Psalmul 18.26). Dumnezeu (sub forma unui înger) nu-l poate învinge, deoarece Iacov nu se recunoaște învins, până când Dumnezeu nu-i dislocă șoldul, unde se află puterea de schimbare.

În Osea 12 citim cum a învins Iacov: plângând și implorând (Osea 12.4b,5a). Aceasta face un om doar atunci când se află la capătul puterilor sale. Și acesta este modul în care Dumnezeu se lasă biruit. La fel se întâmplă și cu omul prezentat în Romani 7. Și el face totul în puterea lui, până când exclamă: „O, nenorocit om ce sunt!”. (Romani 7.24). Apoi vine biruința: „Mulțumesc lui Dumnezeu, prin Isus Hristos, Domnul nostru!”. (Romani 7.25). Lupta ia sfârșit de îndată ce cineva vede că Dumnezeu a pregătit de mult timp eliberarea, pentru că aceasta a fost adusă prin Isus Hristos. Oricine vede acest lucru Îi va mulțumi imediat lui Dumnezeu pentru aceasta.

Dumnezeu îl întâlnește pe Iacov în întuneric. Când Dumnezeu a venit la Avraam, era în plină zi (Geneza 18.1). De asemenea, Dumnezeu nu a venit să se lupte cu Avraam, ci să aibă părtășie cu el. Nu este lupta lui Iacov cu Dumnezeu, ci lupta lui Dumnezeu cu Iacov. După ce Dumnezeu îl lovește în șold, lupta cu Dumnezeu se transformă în atârnare de Dumnezeu. Iacov nu vrea să renunțe la Dumnezeu, ci să primească o binecuvântare de la El. De atunci, Iacov rămâne un Iacov schiop. Așa merge la întâlnirea cu Esau și așa stă în fața lui Faraon. Este o reamintire constantă a dependenței sale absolute de binecuvântarea lui Dumnezeu.

Cerând o binecuvântare, Iacov își recunoaște adversarul ca fiind superior. Bătălia continuă până în zori. Când lupta lui Dumnezeu cu noi se încheie, când încetăm să ne împotrivim și ne recunoaștem înfrângerea prin plâns și implorare, în viața noastră răsar zorii. Atunci ne-am găsit „Peniel”-ul nostru, ca și Iacov aici. Peniel înseamnă „fața lui Dumnezeu”.

Nu numai că răsar zorii, dar soarele răsare în viața lui Iacov (compară și cu ieșirea lui din țară, în acel moment soarele apunea, Geneza 28.10,11). Acolo unde crește conștientizarea propriei slăbiciuni, crește și conștientizarea măreției lui Dumnezeu. Acesta este rezultatul glorios din Peniel. Este de dorit ca aceasta să fie sau să devină experiența fiecărui copil al lui Dumnezeu.

În Peniel, Iacov primește un nou nume, „Israel”, care înseamnă „Prinț al lui Dumnezeu” sau „Luptător al lui Dumnezeu”. După aceea, ambele nume sunt folosite alternativ. Când este folosit numele Iacov, acesta îl arată în general pe Iacov cel slab, care conduce singur lucrurile. Când este folosit numele Israel, îl vedem pe patriarh acționând în puterea credinței, dependent de Dumnezeu. Nu este așa în cazul lui Avraam. După ce Avram a primit noul său nume Avraam, nu se mai vorbește despre Avram după aceea.

Când Dumnezeu folosește numele Iacov, Dumnezeu ne amintește că credinciosul are nevoie de disciplinarea Sa cât timp trăiește aici pe pământ, deoarece încă mai are carnea în el. Disciplinarea Sa poate fi corectivă, dar și preventivă. În orice caz, disciplinarea Sa este o dovadă a harului Său.

Descendenții lui Iacov sunt impresionați de ceea ce s-a întâmplat la Iaboc și de aceea nu mănâncă mușchiul de șold, dar nu au învățat adevărata lecție din aceasta. Poporul, în ansamblul său, se bazează încă în totalitate pe forțele proprii (intelectuale și militare). Astfel, și noi putem să fim impresionați de un adevăr al lui Dumnezeu și să îl arătăm printr-o atitudine exterioară, fără ca acesta să ne atingă cu adevărat în interior și să ne influențeze întreaga viață.

Geneza 33

Geneza 33.1-3 | Pregătirea pentru întâlnire

Geneza 33.1-3: Și Iacov și-a ridicat ochii și s-a uitat și, iată, venea Esau, și patru sute de bărbați cu el. Și și-a împărțit copiii între Leea și Rahela și cele două roabe. Și a pus pe roabe și pe copiii lor înaintea, și pe Leea și pe copiii ei după ei, și pe Rahela și pe Iosif la urmă. Și el a trecut înaintea lor și s-a plecat cu fața la pământ de șapte ori, până s-a apropiat de fratele său.

După întâlnirea cu DOMNUL și lecția pe care a învățat-o, este oare Iacov atât de departe încât să se abțină de la propria-i iscusință? Nu pare să fie încă atât de departe. Când aude că vine Esau, el împarte poporul în așa fel încât Rahela și Iosif să mai poată scăpa în cazul în care Esau se răzbună.

Chiar și modul în care Iacov își întâmpină fratele nu arată o conștiință curată. El se aseamănă aici cu „cel drept care se clatină înaintea celui rău” (Proverbele 25.26).

Geneza 33.4-11 | Iacov îl întâlnește pe Esau

Geneza 33.4-11: Și Esau a alergat să-l întâmpine și l-a îmbrățișat și a căzut pe grumazul lui și l-a sărutat; și au plâns. Și el și-a ridicat ochii și a văzut femeile și copiii și a zis: „Cine îți sunt aceștia?” Și el a zis: „Copiii pe care Dumnezeu i-a dăruit, în îndurarea Lui, robului tău”. Și roabele s-au apropiat, ele și copiii lor, și s-au plecat cu fața la pământ. Și s-a apropiat și Leea cu copiii ei și s-au plecat cu fața la pământ. Și la urmă s-au apropiat Iosif și Rahela și s-au plecat cu fața la pământ. Și el i-a zis: „Ce ai de gând cu toată turma pe care am întâlnit-o?” Și el i-a zis: „Ca să capăt favoare în ochii domnului meu”. Și Esau i-a zis: „Eu am destul, fratele meu, fie al tău ce este al tău”. Și Iacov i-a zis: „Nu, te rog, dacă am căpătat favoare în ochii tăi, atunci primește darul meu din mâna mea; pentru că de aceea am văzut fața ta de parcă aș fi văzut fața lui Dumnezeu și m-ai primit cu bunăvoință. Ia, te rog, darul meu, care ți s-a adus, pentru că Dumnezeu mi-a fost îndurător și am de toate”. Și l-a îndemnat și a luat.

Iacov se teme încă de Esau. El se numește „robul tău” (versetul 5), iar pe Esau îl numește „domnul meu” (versetul 8). El nu este deloc conștient de demnitatea pe care i-a dat-o Dumnezeu. Și nici nu se comportase în consecință. Din cauza comportamentului său viclean de mai devreme, el este acum lipsit de putere.

Dar, în ceea ce spune, licărește faptul că el se bazează pe Dumnezeu. El se referă la copiii săi ca la „copiii pe care Dumnezeu i-a dăruit, în îndurarea Lui, robului tău” (compară cu Psalmul 127.3). Acesta este un limbaj diferit de limbajul pe care îl auzim astăzi, când se vorbește despre „ne permitem să avem atâția copii”.

Cordialitatea lui Esau (versetul 4) este exemplară. Dar să nu uităm că este cordialitatea *lumii*. Esau nu a întrebat niciodată de Dumnezeu și Scriptura îl numește „un om lumesc” (Evrei 12.16). Esau spune că are „destul” (versetul 9). Iacov spune că, prin harul lui Dumnezeu, are „de toate” (versetul 11) - chiar dacă a trebuit să muncească din greu pentru asta. El mărturisește că adevărul cuvântului, pe care Moise îl rostește mai târziu către Israel, trăiește pentru el: „Să-ți amintești de Domnul Dumnezeuul tău, că El este Acela care îți dă putere să câștigi avere” (Deuteronomul 8.18a). Iacov vorbește aici limbajul credinței, care spune că cine Îl are pe Dumnezeu, are totul.

Dar nu auzim acest limbaj al credinței în versetul 10, când compară fața lui Esau cu fața lui Dumnezeu. Și totuși, el tocmai văzuse fața lui Dumnezeu la Iaboc (Peniel). Spunându-i acest

lucru lui Esau, el dă, ca să spunem așa, slava lui Dumnezeu unui om - și încă unul neevlavios. Ca și cum Esau ar fi schimbat totul în bine! Dar s-ar putea, de asemenea, ca prin modul în care Esau îl salută pe Iacov, Iacov să recunoască mâna bună a lui Dumnezeu și să-i dea slavă pentru această schimbare de atitudine a lui Esau.

Geneza 33.12-16 | Iacov vrea să meargă mai departe singur

Geneza 33.12-16: Și el i-a zis: „Să plecăm, și să mergem, și eu voi merge înaintea ta”. Și el i-a zis: „Domnul meu știe cât de plăpânzi sunt copiii și că sunt cu mine oi și vaci care alăptează; și, dacă le-am sili o singură zi, toate turmele vor muri. Te rog, să treacă domnul meu înaintea robului său, și eu voi mîna încet, la pas cu turma care este înaintea mea și după pașii copiilor, până când voi veni la domnul meu în Seir”. Și Esau i-a zis: „Te rog, să las cu tine câțiva din oamenii care sunt cu mine!” Și el i-a zis: „Pentru ce aceasta? Ajunge să capăt favoare în ochii domnului meu!” Și Esau s-a întors în ziua aceea pe drumul său la Seir.

Iacov oscilează mereu între credința în Dumnezeu și frica de oameni. El nu dorește protecția pe care i-o oferă Esau. În loc să-i spună direct că are încredere în Dumnezeu pentru protecția sa, îl păcălește pe Esau spunându-i că vrea să călătorească în ritmul său și că se vor întâlni în Seir. Când Esau îi sugerează să lase măcar o parte din poporul său să călătorească cu el, el invocă afecțiunea lui Esau, pentru că l-a lăsat pur și simplu să-și urmeze calea.

Geneza 33.17-20 | Iacov locuiește la Sihem

Geneza 33.17-20: Și Iacov a călătorit spre Sucot și și-a construit o casă și a făcut colibe pentru vitele sale; de aceea i s-a pus locului numele Sucot. Și Iacov a ajuns în pace la cetatea Sihem, care este în țara Canaanului, pe când venea din Padan-Aram; și și-a așezat tabăra înaintea cetății. Și a cumpărat partea din ogor, pe care își întinsese cortul, din mâna fiilor lui Hamor, tatăl lui Sihem, cu o sută de chesita. Și a ridicat acolo un altar și l-a numit Dumnezeu, Dumnezeul lui Israel.

După ce s-au despărțit, Iacov pune din nou la cale un șiretlic, pentru a evita o nouă întâlnire cu Esau. El se mută la Sucot, lângă Sihem, și locuiește într-o casă. Nu era ceea ce îi spusese Domnul, nu era Betel. Și cine îi spusese să cumpere o proprietate? Și nu-i spusese Dumnezeu să construiască un altar la *Betel*?

Altarul pe care îl construiește aici, în Sihem, spune mai mult despre Iacov decât despre Dumnezeu. Pe el încă nu-l interesează numai Dumnezeu, ci Dumnezeu ca „Dumnezeul lui Israel”. Iacov se numește aici cu noul său nume, în timp ce acțiunile sale arată că este un înșelător sau un apucător de călcâie.

Și noi ne putem deghiza adesea căile și faptele noastre greșite cu vorbe pioase. Pretindem că facem ceva în numele Domnului, dar totul se reduce la a ne face pe plac.

Consecințele căii lui Iacov devin vizibile în capitolul următor.

Geneza 34

Geneza 34.1-5 | Dina este violată

Geneza 34.1-5: Și Dina, fiica Leei, pe care o născuse ea lui Iacov, a ieșit să vadă pe fiicele țării. Și Sihem, fiul lui Hamor hevitul, prințul țării, a văzut-o și a luat-o și s-a culcat cu ea și a înjosit-o. Și sufletul lui s-a alipit de Dina, fiica lui Iacov, și o iubea pe fată, și a vorbit inimii fetei. Și Sihem a vorbit tatălui său, Hamor, zicând: „Ia-mi pe fata aceasta de soție”. Și Iacov a auzit că înjosise pe Dina, fiica sa; și fiii săi erau la câmp cu vitele sale, și Iacov a tăcut până când s-au întors ei.

Alegerea lui Iacov cu privire la locul unde să locuiască are consecințe dezastruoase pentru familia sa. Dina, singura fată dintre cei unsprezece frați, vrea să vadă și să cunoască alte fete. Acestea nu pot fi alte fete decât fetele din lume. Ea caută companie cu „fiicele țării”. Dar fetele din lume nu sunt niciodată lipsite de atenția bărbaților. Ea a atras interesul unui tânăr, Sihem. El „a văzut-o, ... și a luat-o, s-a culcat cu ea și a dezonorat-o”.

De altfel, faptul că un om lumesc ca Sihem vrea să se căsătorească cu o fată ca Dina, care provine dintr-o familie de credincioși, spune multe despre fată. Ea se va fi adaptat la lume astfel încât Sihem o vede ca aparținând acesteia. De asemenea, nu avem impresia că Dina a opus o rezistență înverșunată. Dina nu va fi fost imediat de acord cu ceea ce dorea Sihem. Va fi existat o anumită măsură de constrângere din partea lui Sihem, dar ea nu a avut puterea de a spune „nu”.

Trebuie să le oferim copiilor noștri spațiu pentru a se dezvolta, dar asta nu înseamnă că trebuie să le dăm libertatea de a-și satisface curiozitatea vizitând locuri lumești. Ce le permitem să vadă la televizor sau pe internet? Unde îi ducem? Cu ce le obișnuim ochii și urechile? Cum îi îndrumăm să se ocupe de satisfacerea nevoilor lor? Dacă le dăm toată libertatea, nu ar trebui să ne surprindă faptul că copiii noștri sunt „violați”. Cineva căruia nu i-am da niciodată copiii noștri intră în posesia trupului și/sau a minții lor.

Iacov este aici din nou tatăl absent. A auzit despre eveniment, dar nu se aude nicio reacție din partea lui. Pentru Sihem, violul a fost mai mult decât un simplu act. El o iubea pe Dina și dorea, de asemenea, să se căsătorească cu ea. În orice caz, trebuie să îi acordăm credit pentru acest lucru, iar în acest sens el este un exemplu pozitiv în comparație cu ideile morale de astăzi, care, din păcate, sunt răspândite și în rândul creștinilor. Obligat la părăsire sexuală (compară cu 2 Samuel 13.14-16).

Geneza 34.6-12 | Întrebare despre condițiile de căsătorie

Geneza 34.6-12: Și Hamor, tatăl lui Sihem, a ieșit la Iacov, ca să stea de vorbă cu el. Și fiii lui Iacov, când au auzit, au venit de la câmp; și oamenii s-au întristat și s-au aprins de mânie foarte mare, pentru că Sihem făcuse o faptă de rușine în Israel, culcându-se cu fiica lui Iacov, lucru care nu se cuvenea să se facă. Și Hamor le-a vorbit, zicând: „Sufletul fiului meu Sihem s-a alipit de fiica voastră; vă rog, dați-i-o de soție. Și încuscriți-vă cu noi; dați-ne pe fiicele voastre și luați-vă pe fiicele noastre pentru voi. Și locuiți cu noi și țara va fi înaintea voastră; locuiți și faceți negoț în ea și câștigați-vă averi în ea”. Și Sihem a zis tatălui ei și fraților ei: „Să capăt favoare în ochii voștri și voi da ce-mi veți zice. Cereți de la mine zestre mare și dar și voi da cum îmi veți zice, însă dați-mi fata de soție”.

Hamor îl informează pe Iacov și pe fiii săi despre cererea fiului său. Înainte de a putea pleda cauza fiului său și de a expune avantajele înrudirii, vedem reacția fiilor lui Iacov când află ce s-a întâmplat. Fiii lui Iacov s-au aprins de mânie. Ei afirmă pe bună dreptate: este un „lucru care nu se cuvenea să se facă” (compară cu 2 Samuel 13.12). Dar trebuie spus și despre modul în care ei îl abordează această situație. Dispoziția lor este de-a dreptul rea.

În acest spirit îl ascultă ei pe Hamor. Hamor arată beneficiile pe care această căsătorie le va avea pentru ambele familii. Vor urma și alte legături. De asemenea, el le oferă pământul pentru a se stabili acolo. Vrea să le dea ca dar de nuntă tot ce vor cere. În acest fel, pământul Canaan ar fi un dar din partea dușmanului pentru Iacov și urmașii săi, dar nu este luat în posesie ca fiind pământul promis de Dumnezeu, pe care El li-l dăruiește. Dușmanul procedează în același mod și astăzi. El îi propune credinciosului multe avantaje pentru a-l determina să intre într-o relație care nu este permisă.

Faptul că nu iese nimic din această ofertă nu se datorează atitudinii spirituale a fiilor lui Iacov. Dumnezeu se folosește aici de dispoziția lor rea pentru a anula propunerea nesăbuită a lui Hamor.

Geneza 34.13-19 | Condiția

Geneza 34.13-19: Și fiii lui Iacov au răspuns cu vicleșug lui Sihem și lui Hamor, tatăl său, pentru că înjosise pe Dina, sora lor, și au vorbit și le-au zis: „Nu putem face lucrul acesta, să dăm pe sora noastră unuia care este necircumcis, pentru că aceasta ar fi o rușine pentru noi. Ne vom învoi cu voi, numai dacă veți fi ca noi și orice bărbat dintre voi va fi circumcis. Atunci vă vom da pe fiicele noastre și vom lua pe ale voastre pentru noi și vom locui cu voi; și vom fi un singur popor. Dar, dacă nu ne veți asculta, ca să fiți circumciși, ne vom lua fata și vom pleca”. Și cuvintele lor au plăcut lui Hamor și lui Sihem, fiul lui Hamor. Și tânărul n-a pregetat să facă lucrul acesta, pentru că îi plăcea de fiica lui Iacov. Și el era cel mai onorat din casa tatălui său.

Nu Iacov este cel care răspunde la cererea lui Hamor, ci fiii săi. Din nou, Iacov dă inițiativa din mâinile sale. Fiii dezvăluie căile tatălui lor și vorbesc „înșelător”. Ei cer ca toți bărbații din cetate să fie circumciși. Aceasta înseamnă că toți bărbații iau în exterior semnul că aparțin descendenților lui Avraam.

Ei abuzează de ceva, care ar trebui să aibă o semnificație specială pentru ei, ceva ce a fost dat de Dumnezeu ca semn al legământului său cu Avraam și cu urmașii săi. Dar ce văzuseră ei din el în viața tatălui lor? Ce văd copiii noștri în viața noastră despre adevărurile pe care am ajuns să le cunoaștem?

Ceea ce cer frații poate fi comparat cu adoptarea unui comportament creștin, pentru a putea fi primit într-o comunitate creștină. S-a întâmplat ca părinții să-și dea acordul pentru o căsătorie, atunci când bărbatul, care dorea să se căsătorească cu fiica lor, voia să meargă la întâlniri sau să fie botezat. Nu se pune accent pe faptul dacă se schimbaseră ceva în inima lui, dacă el doar se conforma în comportamentul său. Aceasta este lecția pe care o putem învăța din ceea ce se întâmplă aici.

Geneza 34.20-24 | Condiția discutată

Geneza 34.20-24: Și Hamor și Sihem, fiul său, au venit la poarta cetății lor și au vorbit oamenilor cetății lor, zicând: „Acești oameni sunt pașnici față de noi; să locuiască dar în țară și să facă negoț în ea și țara, iată, este întinsă înaintea lor. Să luăm pe fetele lor de soții și să le dăm pe fetele noastre. Însă numai cu aceasta se vor învoi oamenii să locuiască împreună cu

noi, să fim un singur popor: dacă toată partea bărbătească dintre noi se va circumcide, cum sunt ei circumciși. Vitele lor și averea lor și orice animal al lor nu vor fi ale noastre? Numai să ne învoim cu ei, și vor locui cu noi”. Și toți cei care ieșeau la poarta cetății lui au ascultat de Hamor și de Sihem, fiul său; și toată partea bărbătească a fost circumcisă, toți cei care ieșeau la poarta cetății lui.

Hamor și Sihem se duc în cetatea lor cu condiția și o prezintă oamenilor din cetate. Ei apără condiția subliniind beneficiile pe care le va aduce cetății. De asemenea, ei vorbesc despre fiii lui Iacov ca despre niște oameni „pașnici” față de ei, oameni care nu au intenții rele. Bărbații din cetate sunt de acord cu propunerea și toți se lasă circumciși. Ei acționează din lăcomie și nu din dorința de a trăi cu Dumnezeu lui Israel.

Geneza 34.25-29 | Răzbunarea lui Simeon și Levi

Geneza 34.25-29: Și a fost așa: a treia zi, pe când erau în durere, doi dintre fiii lui Iacov, Simeon și Levi, frații Dinei, și-au luat fiecare sabia și s-au năpustit asupra cetății și au ucis toată partea bărbătească. Și au ucis cu ascuțișul săbiei pe Hamor și pe Sihem, fiul său, și au luat pe Dina din casa lui Sihem și au ieșit. Fiii lui Iacov s-au aruncat asupra celor uciși și au jefuit cetatea, pentru că înjosiseră pe sora lor. Le-au luat oile și vitele și măgarii și ce era în cetate și ce era pe câmp. Și au luat și au jefuit toate averile lor și pe toți copiii lor și pe soțiile lor și tot ce era în case.

Circumcizia este o chestiune dureroasă pentru bărbații maturi. Simeon și Levi abuzează de lipsa de apărare a bărbaților din oraș pentru a se răzbuna pentru ceea ce i s-a făcut surorii lor. Violența urmează înșelăciunii. După ce își termină masacrul, se duc la casa lui Sihem pentru a o lua pe Dina și a o duce acasă. De asemenea, ei jefuiesc cetatea. Tot ceea ce valorează ceva în ochii lor, ei jefuiesc.

Când Iacov se află pe patul de moarte, revine la această chestiune (Geneza 49.5-7). Pe de o parte, comportamentul fiilor săi este din vina lui Iacov. Pe de altă parte, acești oameni sunt ei înșiși pe deplin responsabili pentru acțiunile lor.

Geneza 34.30-31 | Reacția lui Iacov

Geneza 34.30-31: Și Iacov a zis lui Simeon și lui Levi: „Voi m-ați tulburat, făcându-mă urât printre locuitorii țării, printre canaaniți și fereziți; și eu am puțini oameni la număr, și ei se vor strânge împotriva mea și mă vor lovi, și voi fi nimic, eu și casa mea”. Și ei au zis: „Să se poarte cu sora noastră ca și cu o curvă?”

Reproșul lui Iacov are legătură cu „a face urât”, cu discreditarea în care a ajuns acum. El este mai supărat de ceea ce vor spune probabil cei din afară, decât de faptul că Dumnezeu a fost dezonorat.

Iacov nu are niciun răspuns la replica fiilor săi. Este rău când părinții trebuie să fie muștrați de copiii lor. Conform ordinii lui Dumnezeu, ar trebui să fie invers.

Geneza 35

Geneza 35.1-5 | Iacov trebuie să meargă la Betel

Geneza 35.1-5: Și Dumnezeu a zis lui Iacov: „Ridică-te, suie-te la Betel și locuiește acolo și fă acolo un altar lui Dumnezeu care ți S-a arătat când ai fugit de fața fratelui tău Esau”. Și Iacov a zis casei sale și tuturor celor care erau cu el: „Scoateți dumnezeii străini care sunt în mijlocul vostru și curățiți-vă și schimbați-vă hainele. Și să ne ridicăm și să ne suim la Betel; și voi face acolo un altar Dumnezeului care mi-a răspuns în ziua strâmtorării mele și care a fost cu mine pe drumul pe care am umblat”. Și au dat lui Iacov toți dumnezeii străini care erau în mâna lor și cerceii care erau în urechile lor. Și Iacov i-a ascuns sub stejarul care era lângă Sihem. Și au plecat; și spaima lui Dumnezeu a fost peste cetățile care erau împrejurul lor și n-au urmărit pe fiii lui Iacov.

După evenimentele umilitoare din capitolul 34, Dumnezeu îi amintește lui Iacov promisiunea Sa (Geneza 28.20-22) și îi spune să meargă la Betel. Dumnezeu intenționează să îl binecuvânteze. Vrea să facă acest lucru în Betel (înseamnă „casa lui Dumnezeu”). Acolo este casa lui Dumnezeu, acolo locuiește El și acolo vrea ca ai Săi să fie cu El. Astăzi, Biserica (Adunarea) este casa lui Dumnezeu (1 Timotei 3.15).

Când Iacov se gândește să se întâlnească cu Dumnezeu în casa Sa, el își dă seama că trebuie să își aducă propria casă în conformitate cu casa lui Dumnezeu. Trebuie să aibă loc o curățire în familia sa, idolii trebuie îndepărtați, iar îmbrăcămintea (care vorbește despre comportamentul pe care oamenii îl văd la noi) trebuie să fie adecvată conform sfințeniei lui Dumnezeu.

Se poate ca, din cauza a tot ceea ce a fost adus în familia sa care nu era în conformitate cu gândurile lui Dumnezeu, Iacov să nu fi avut ochi pentru ceea ce el Îi promisese lui Dumnezeu. Lucrurile greșite din viața unui credincios îl orbesc la ceea ce I se cuvine lui Dumnezeu. „Mai bine este să nu promiți decât să promiți și să nu împlinești” (Eclesiastul 5.5). Însă Dumnezeu poate aduce în minte de promisiune.

Casa lui Dumnezeu înseamnă că Dumnezeu vrea să locuiască la oameni și că oamenii au voie să locuiască la El. El vrea să îi binecuvânteze. Omul care locuiește la El are voie să-I slujească; dar acolo unde locuiește El, El stabilește regulile casei. În casa Sa este valabilă autoritatea Sa și totul trebuie să fie spre slava Sa (Psalmul 29.9b). Atunci când recunoaștem acest lucru, aceasta ne aduce binecuvântare.

Dumnezeu nu-i spusese lui Iacov că trebuie să facă curățenie în casă, dar Iacov are un sentiment în acest sens. El poruncește casei sale, își împlinește responsabilitatea. Numai atunci este posibil să se suie. Este evident că în familia lui Iacov s-au strecurat mult mai multe lucruri decât idolii Rahelei (Geneza 31.30-34). Idolii străini și cerceii (în acest caz ei vorbesc despre atenția acordată lucrurilor pe care ne place să le auzim) sunt aduși la Iacov și el îi îngroapă. Aceasta este prima înmormântare (notă: în olandeză, „a îngropa - în sensul de a îngropa banii” și „a îngropa” sunt același cuvânt și anume „a îngropa = a înmormânta”) din acest capitol. Urmează alte trei înmormântări (versetele 8,19,29).

Terebintul vorbește despre cruce. Acolo trebuie să ne îngropăm dumnezeii noștri străini. Aceasta înseamnă că mărturisim înaintea lui Dumnezeu ceea ce a luat un loc lângă El sau în locul Lui în viața noastră și recunoaștem că Domnul Isus a purtat judecata pentru aceasta. Atunci aceasta este îndepărtat (1 Ioan 1.9). Rezultatul la Iacov este că Dumnezeu îl protejează (versetul 5; 2 Cronici 17.9,10; Iosua 2.9).

Geneza 35.6-7 | Iacov ajunge la Betel

Geneza 35.6-7: Și Iacov a venit la Luz, adică Betel, care este în țara Canaanului, el și tot poporul care era cu el. Și a zidit acolo un altar și a numit locul El-Betel, pentru că acolo i Se descoperise Dumnezeu, când fugea dinaintea fratelui său.

În timpul primei sale șederi la Betel, Iacov numise Betelul un „loc îngrozitor” (Geneza 28.17). Acum el se află din nou acolo, dar fără teamă. El construiește un altar, ceea ce înseamnă că se închină lui Dumnezeu având în vedere cine este El. Iacov construisese deja un altar la Sihem (Geneza 33.18-20), dar Dumnezeu nu îi dăduse însărcinarea de a construi un altar *acolo*. Nici nu i S-a arătat Dumnezeu acolo. Dumnezeu Însuși stabilește unde și cum vrea să fie adorat (Ioan 4.21-24). Când Iacov este pregătit, el numește acest loc „El-Betel” (versetul 7), ceea ce înseamnă „Dumnezeul casei lui Dumnezeu” (compară cu Geneza 33.20).

Geneza 35.8 | Debora moare

Geneza 35.8: Și Debora, doica Rebecăi, a murit; și a fost înmormântată mai jos de Betel, sub stejar; și acestuia i s-a pus numele Alon-Bacut.

Apoi, aparent în trecut, apare a doua înmormântare, cea a Deborei. Debora trebuie să fi fost o femeie foarte bătrână. Înainte ca Dumnezeu să poată să i Se arate din nou lui Iacov, ea trebuie mai întâi să moară. Să fie oare semnificația faptul că vechile tradiții și povestirile trecutului trebuie mai întâi să se retragă, înainte ca Dumnezeu să Se arate cine este El astăzi? Numai atunci când există o relație personală cu Dumnezeu, o interacțiune zilnică cu Domnul în practică, El ni Se va revela. Nu ne putem inspira din narațiunile părinților și bunicilor, oricât de inspirate ar fi aceste narațiuni.

Geneza 35.9-15 | Dumnezeu i Se arată din nou lui Iacov

Geneza 35.9-15: Și Dumnezeu S-a arătat din nou lui Iacov, când s-a întors din Padan-Aram, și l-a binecuvântat. Și Dumnezeu i-a zis: „Numele tău este Iacov: numele tău nu se va mai chema Iacov, ci numele tău va fi Israel”. Și i-a pus numele Israel. Și Dumnezeu i-a zis: „Eu sunt Dumnezeul Atotputernic! Fii roditor și înmulțește-te! o națiune și o mulțime de națiuni vor fi din tine; și împărați vor ieși din coapsele tale. Și țara pe care am dat-o lui Avraam și lui Isaac ți-o voi da ție și voi da țara seminței tale după tine”. Și Dumnezeu S-a înălțat de la el în locul unde vorbise cu el. Și Iacov a ridicat un stâlp în locul unde vorbise cu el, un stâlp de piatră: și a turnat pe el un dar de băutură și a turnat untdelemn pe el. Și Iacov a pus locului unde vorbise Dumnezeu cu el numele Betel.

După ce Iacov și-a reluat relația personală cu Dumnezeu, Dumnezeu i se arată din nou la Betel, așa cum a făcut-o cu treizeci de ani în urmă, când a fugit de Esau (versetul 1; Geneza 28.12,13). Aici El confirmă noul nume al lui Iacov. În legătură cu aceasta, Dumnezeu îl binecuvântează.

Iacov răspunde prin ridicarea unui memorial. El a ridicat un memorial și la apariția anterioară. Atunci a turnat doar untdelemn peste el (Geneza 28.18). Acum, el oferă mai întâi un dar de băutură de vin pe el, peste care toarnă apoi și untdelemnul. El asociază astfel acestui semn atât bucuria (vinul), cât și puterea Duhului Sfânt (untdelemnul).

Profetul Osea amintește poporului de această vorbire a lui Dumnezeu. Osea vrea să sublinieze relația dintre Dumnezeu și poporul său. Acest lucru este exprimat prin cuvintele „acolo El a vorbit cu noi” (Osea 12.4b), ceea ce înseamnă părtășie. Se spune „cu noi” și nu „cu el”. Iacov

reprezintă întreaga națiune. Este ca și cum Osea ar spune poporului: „Acolo ne-a vorbit prin Iacov; ceea ce i-a spus acolo lui Iacov se aplică în egală măsură și nouă”.

Osea arată astfel poporului că o națiune care tânjește după părțasia cu Dumnezeu trebuie să îndepărteze idolii. Aceasta este ceea ce s-a întâmplat la Betel. După ce Iacov și-a curățat casa, s-a întâlnit cu Dumnezeu la Betel. Ceea ce a făcut Iacov - îndepărtarea zeilor străini - ar fi trebuit să facă și Efraim și Iuda, dar nu au făcut-o. Acest eveniment ar trebui să ne vorbească și nouă, care dorim să trăim în comuniune cu Dumnezeu.

Geneza 35.16-20 | Se naște Beniamin - moare Rahela

Geneza 35.16-20: Și au plecat de la Betel. Și era încă o depărtare până să ajungă la Efrata; și Rahela a fost în durerile nașterii și a avut o naștere grea. Și a fost așa: când era ea în chinuri de naștere, moașa i-a zis: „Nu te teme, pentru că și acesta îți este fiu”. Și a fost așa: când își dădea ea sufletul – pentru că murea – i-a pus numele Ben-Oni, dar tatăl său l-a numit Beniamin. Și Rahela a murit și a fost înmormântată pe drumul spre Efrata, adică Betleem. Și Iacov a ridicat un stâlp deasupra mormântului ei, care este stâlpul mormântului Rahelei până în ziua aceasta.

Când casa lui Dumnezeu (Betel) își va găsi locul potrivit în viața noastră, „Beniamin” se va putea naște. Aceasta înseamnă că atunci Domnul Isus, ca Fiul la dreapta lui Dumnezeu (Beniamin înseamnă Fiul de la dreapta mea), își primește adevăratul loc în viața noastră. Beniamin este o imagine a Domnului Isus care domnește cu autoritate.

Rahela îl numește „Ben-Oni”, ceea ce înseamnă „fiul durerii mele”. Cele două nume ale fiului se potrivesc. Ele se referă la aceeași persoană. Ele amintesc de suferințele (Ben-Oni) și de gloria (Beniamin) Domnului Isus, care, de asemenea, nu pot fi separate (1 Petru 1.11).

Rahela moare în Betleem. Acest nume amintește și el de Domnul Isus. Este locul în care S-a născut (Matei 2.1a). Rahela este o imagine a lui Israel. Ea a dat naștere unui fiu, dar nu avea nicio legătură cu El, așa cum din Israel ca popor s-a născut Domnul Isus, dar Israel nu L-a acceptat.

Geneza 35.21-22 | Fapta rușinoasă a lui Ruben

Geneza 35.21-22: Și Israel a plecat și și-a întins cortul dincolo de Migdal-Eder. Și a fost așa: pe când locuia Israel în țara aceea, Ruben a mers și s-a culcat cu Bilha, țiuitoria tatălui său; și Israel a auzit. Și fiii lui Iacov au fost doisprezece.

Israel (nu Iacov) pornește la drum. El merge înainte cu credință. Se menționează, de asemenea, că și-a ridicat cortul. El, prințul lui Dumnezeu, locuiește în corturi, în timp ce cetatea îi este păstrată pentru cealaltă lume, cea a credinței.

În timp ce locuiește în țară, Ruben comite un păcat teribil (compară cu 1 Corinteni 5.1). Consecințele păcatului său îi afectează pe urmașii săi îndepărtați (Geneza 49.4; 1 Cronici 5.1). Ruben este primul născut al lui Iacov; el este puterea lui Iacov. Ruben trebuia să aibă acum aproximativ 19 ani. El a cerut o soție. Acest lucru nu a fost greșit, dar modul în care și-a satisfăcut dorința a fost greșit.

Când Dina a fost violată, citim că „Iacov” aude și nu spune nimic, ci rămâne tăcut. Se dezvoltă în continuare că el este tatăl pasiv. Când Ruben a comis păcatul său, citim că „Israel” aude. Din nou, nu citim nimic despre o reacție. Cu toate acestea, pentru că aici se spune „Israel”, el pare

Capitolul 35

să vadă acest păcat în mod corect și să nu ia act de el ca un tată pasiv. Iacov a crescut în viața sa spirituală și în sensibilitatea sa spirituală prin relațiile cu Dumnezeu.

Geneza 35.23-26 | Fiii lui Iacov

Geneza 35.23-26: Fiii Leei: Ruben, întâiul-născut al lui Iacov, și Simeon și Levi și Iuda și Isahar și Zabulon. Fiii Rahelei: Iosif și Beniamin. Și fiii Bilhei, roaba Rahelei: Dan și Neftali. Și fiii Zilpei, roaba Leei: Gad și Așer. Aceștia sunt fiii lui Iacov care i s-au născut în Padan-Aram.

După nașterea lui Beniamin (a fost singurul născut în Țara Făgăduinței), familia lui Iacov este completă. El a plecat singur la Padan-Aram și acum se întoarce cu o familie numeroasă. Pentru prima dată, este menționată lista completă a fiilor lui Iacov. Ei sunt strămoșii poporului Israel, care va deveni o mare națiune.

Geneza 35.27-29 | Moartea și înmormântarea lui Isaac

Geneza 35.27-29: Și Iacov a venit la Isaac, tatăl său, la Mamre, în Chiriati-Arba, care este Hebron, unde locuiseră temporar Avraam și Isaac. Și zilele lui Isaac au fost o sută optzeci de ani. Și Isaac și-a dat duhul și a murit și a fost adăugat la poporul său, bătrân și sătul de zile. Și Esau și Iacov, fiii săi, l-au înmormântat.

Isaac moare. Esau și Iacov îl îngroapă. La fel ca în cazul înmormântării lui Avraam, și aici sunt doi copii care stau la mormântul tatălui lor, ale căror drumuri și obiective de viață sunt atât de complet diferite. Credința în Dumnezeu face diferența. Din cauza lipsei ei, unul nu poate vedea decât în mormânt; prin această credință, celălalt poate vedea dincolo de el.

Geneza 36

Geneza 36.1-8 | Esau se desparte de Iacov

Geneza 36.1-8: Și aceștia sunt urmașii lui Esau, adică Edom. Esau și-a luat soțiile dintre fiicele lui Canaan: pe Ada, fiica lui Elon hetitul, și pe Oholibama, fiica lui Ana, fiica lui Țibeon hevitul, și pe Basmate, sora lui Nebaiot, fiica lui Ismael. Și Ada a născut lui Esau pe Elifaz; și Basmate a născut pe Reuel. Și Oholibama a născut pe Ieuș și pe Iaelam și pe Core. Aceștia sunt fiii lui Esau care i s-au născut în țara Canaanului. Și Esau și-a luat soțiile și fiii și fiicele și toate sufletele din casa lui și vitele și toate animalele și toate avuțiile pe care le agonisise în țara Canaanului și s-a dus într-o țară departe de fratele său Iacov. Pentru că averea lor era prea mare pentru ca ei să locuiască împreună, iar țara locuirii lor temporare nu-i putea cuprinde, din cauza vitelor lor. Și Esau a locuit în muntele Seir: Esau este Edom.

Când Isaac a murit, istoria continuă cu fiii săi. Mai întâi citim despre cel mai mare, fiul care nu urmează linia credinței. Moartea tatălui său dezvăluie ceea ce locuiește în inima lui Esau. Evenimentul nu l-a marcat în mod durabil. Inima lui este neschimbată: el se îndepărtează de fratele său (versetul 6), arătând că nu mai vrea să aibă nimic de-a face cu linia de descendență conform gândurilor lui Dumnezeu. El are propriile planuri, își urmează propria cale.

Esau are trei soții. Fiii pe care acestea i-i nasc sunt toți născuți în Canaan, în timp ce fiii lui Iacov, cu excepția lui Benjamin, sunt toți născuți în afara țării. Și în timp ce Iacov intră în țară, Esau pleacă de acolo pentru a locui în muntele Seir.

Esau este Edom, tatăl edomiților, ni se spune de mai multe ori în acest capitol (versetele 1,8,9,19,43). Această națiune se va arăta ca fiind cel mai înverșunat dușman al lui Israel. Judecata asupra lor este consemnată de profetul Obadia.

Cu toate acestea, în această generație, asupra căreia este aruncat blestemul, este cuprins un model de har. În versetul 15 citim despre Chenaz. Caleb, despre care citim în Iosua 14 (Ios 14:6), este numit acolo „chenezitul”. Caleb era un descendent al lui Chenaz. Așadar, să te naști edomit nu este fără speranță (Judecători 3:9).

Geneza 36.9-14 | Fiii lui Esau

Geneza 36.9-14: Și aceștia sunt urmașii lui Esau, tatăl edomiților, în muntele Seir. Acestea sunt numele fiilor lui Esau: Elifaz, fiul Adei, soția lui Esau, și Reuel, fiul Basmatei, soția lui Esau. Și fiii lui Elifaz au fost: Teman, Omar, Țefo și Gaetam și Chenaz. Și Timna era țiitoarea lui Elifaz, fiul lui Esau; și ea a născut lui Elifaz pe Amalec. Aceștia sunt fiii Adei, soția lui Esau. Și aceștia sunt fiii lui Reuel: Nahat și Zerah, Șama și Miza. Aceștia sunt fiii din Basmate, soția lui Esau. Și aceștia sunt fiii Oholibamei, fiica lui Ana, fiica lui Țibeon, soția lui Esau: ea a născut lui Esau pe Ieuș, Iaelam și Core.

Cu acești urmași, poporul edomit și-a stabilit domiciliul pe muntele Seir.

În numele menționate aici vedem ceva din evidența lui Dumnezeu. Nimic nu-I scapă. Printre aceste nume, aproape necunoscute de toți, se remarcă un nume ca „Amalec” (versetul 12). Întâlnim acest nume mai des în cursul istoriei lui Israel (Exodul 17.8-16; Deuteronomul 25.17). El este dușmanul declarat al poporului lui Dumnezeu (o imagine a cărnii care locuiește în credincios). Ca urmaș al lui Esau, nici nu este posibil să fie altfel.

Toate aceste nume se referă la persoane, nu la istoria sau faptele lor. Dumnezeu le numește numele din cauza legăturii care există între descendența lui Esau și poporul său. Cu regret, nu ca prieteni, ci ca dușmani.

Geneza 36.15-19 | Căpeteniile semințiilor

Geneza 36.15-19: Acestea sunt căpeteniile fiilor lui Esau; fiii lui Elifaz, cel întâi-născut al lui Esau: căpetenia Teman, căpetenia Omar, căpetenia Țefo, căpetenia Chenaz, căpetenia Core, căpetenia Gaetam și căpetenia Amalec. Acestea sunt căpeteniile din Elifaz în țara lui Edom. Aceștia sunt fiii din Ada. Și aceștia sunt fiii lui Reuel, fiul lui Esau: căpetenia Nahat, căpetenia Zerah, căpetenia Șama, căpetenia Miza. Acestea sunt căpeteniile din Reuel în țara lui Edom. Aceștia sunt fiii din Basmat, soția lui Esau. Și aceștia sunt fiii Oholibamei, soția lui Esau: căpetenia Ieuș, căpetenia Iaelam și căpetenia Core; acestea sunt căpeteniile din Oholibama, fiica lui Ana, soția lui Esau. Aceștia sunt fiii lui Esau și acestea sunt căpeteniile lor: el este Edom.

Se pare că edomiții, ca și israeliții, erau împărțiți în seminții după numele fiilor.

Geneza 36.20-30 | Fiii lui Seir

Geneza 36.20-30: Aceștia sunt fiii lui Seir horitul, locuitorii țării: Lotan și Șobal și Țibeon și Ana și Dișon și Ețer și Dișan. Acestea sunt căpeteniile horiților, fiii lui Seir în țara lui Edom. Și fiii lui Lotan au fost: Hori și Hemam; și sora lui Lotan, Timna. Și aceștia sunt fiii lui Șobal: Alvan și Manahat și Ebal, Șefo și Onam. Și aceștia sunt fiii lui Țibeon: Aia și Ana. Acesta-i Ana care a găsit izvoare calde în pustiu, pe când păștea măgarii tatălui său, Țibeon. Și aceștia sunt fiii lui Ana: Dișon și Oholibama, fiica lui Ana. Și aceștia sunt fiii lui Dișon: Hemdan și Eșban și Itran și Cheran. Și aceștia sunt fiii lui Ețer: Bilhan și Zaavan și Acan. Și aceștia sunt fiii lui Dișan: Uț și Aran. Acestea sunt căpeteniile horiților: căpetenia Lotan, căpetenia Șobal, căpetenia Țibeon, căpetenia Ana, căpetenia Dișon, căpetenia Ețer, căpetenia Dișan. Acestea sunt căpeteniile horiților, după căpeteniile lor în țara Seir.

Dintre fiii lui Seir, locuitorii din țara în care a mers Esau, sunt menționate căpeteniile. Ei locuiau acolo înainte de venirea lui Esau (Deuteronomul 2.12,22).

Uneori, o trăsătură specială este menționată împreună cu numele (versetul 24 și versetul 35). Ei au devenit faimoși datorită unei descoperiri sau a unei fapte militare. Ana este menționat pentru că face o descoperire extraordinară: găsește izvoare calde în deșert. Într-un deșert fierbinte, descoperirea unui izvor promite înviore și viață. Dar dacă din acest izvor iese apă caldă, ea înrăutățește starea călătorului însetat din deșert. Găsirea unui izvor cald în deșert indică experiența unei mari dezamăgiri, în timp ce se aștepta o mare bucurie.

Inventatorii și oamenii influenți din punct de vedere politic și-au lăsat amprenta asupra umanității fără Dumnezeu. Ei promet întotdeauna îmbunătățirea condițiilor de viață. Oamenii cred în acest lucru, așa că îi aleg ca lideri, dar de fiecare dată acest lucru se dovedește a fi o dezamăgire amară.

Geneza 36.31-39 | Împărații Edomului

Geneza 36.31-39: Și aceștia sunt împărații care au împărățit în țara Edomului, mai înainte de a împărăți un împărat peste fiii lui Israel. Și Bela, fiul lui Beor, a împărățit în Edom; și numele cetății lui era Dinhaba. Și Bela a murit; și în locul lui a împărățit Iobab, fiul lui Zerah din Boțra. Și Iobab a murit; și în locul lui a împărățit Hușam din țara temaniților. Și Hușam a murit; și în locul lui a împărățit Hadad, fiul lui Bedad, care a bătut pe Madian în câmpia lui

Moab; și numele cetății lui era Avit. Și Hadad a murit; și în locul lui a împărățit Samla din Masreca. Și Samla a murit; și în locul lui a împărățit Saul din Rehobot, lângă râu. Și Saul a murit; și în locul lui a împărățit Baal-Hanan, fiul lui Acbor. Și Baal-Hanan, fiul lui Acbor, a murit; și în locul lui a împărățit Hadar. Și numele cetății lui era Pau; și numele soției lui a fost Mehetabeel, fiica lui Matred, fiica lui Mezahab.

Se pare că Esau are mai mult succes în viață decât fratele său. La urmașii lui sunt mai multe mențiuni de oameni de seamă decât la urmașii lui Iacov (versetul 31). În cazul edomiților, lucrurile merg mult mai departe. Dar Dumnezeu se ocupă de istoria lor într-un singur capitol. Istoria lui Iacov este văzută în legătură cu Iosif începând cu capitolul 37. Acest lucru ne arată cum gloria este precedată de suferință.

Geneza 36.40-43 | Căpeteniile din Esau

Geneza 36.40-43: Și acestea sunt numele căpeteniilor din Esau, după familiile lor, după locurile lor, cu numele lor: căpetenia Timna, căpetenia Alva, căpetenia Ietet, căpetenia Oholibama, căpetenia Ela, căpetenia Pinon, căpetenia Chenaz, căpetenia Teman, căpetenia Mibțar, căpetenia Magdiel, căpetenia Iram. Acestea sunt căpeteniile din Edom, după locuințele lor, în țara stăpânirii lor. Acesta este Esau, tatăl lui Edom.

Aici sunt menționate din nou aceleași persoane pe care le-am văzut în versetele 15-19. Numai că acolo sunt menționate numele persoanelor, în timp ce aici sunt enumerate locurile lor de locuire.

Sursa: <https://www.kingcomments.com/de/bibelstudien/1Mo>